

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Christmas, Aja.

Prinsessens Grav og andre Fortællinger fra
Kina.

København : Det Schønbergske Forlag, 1914

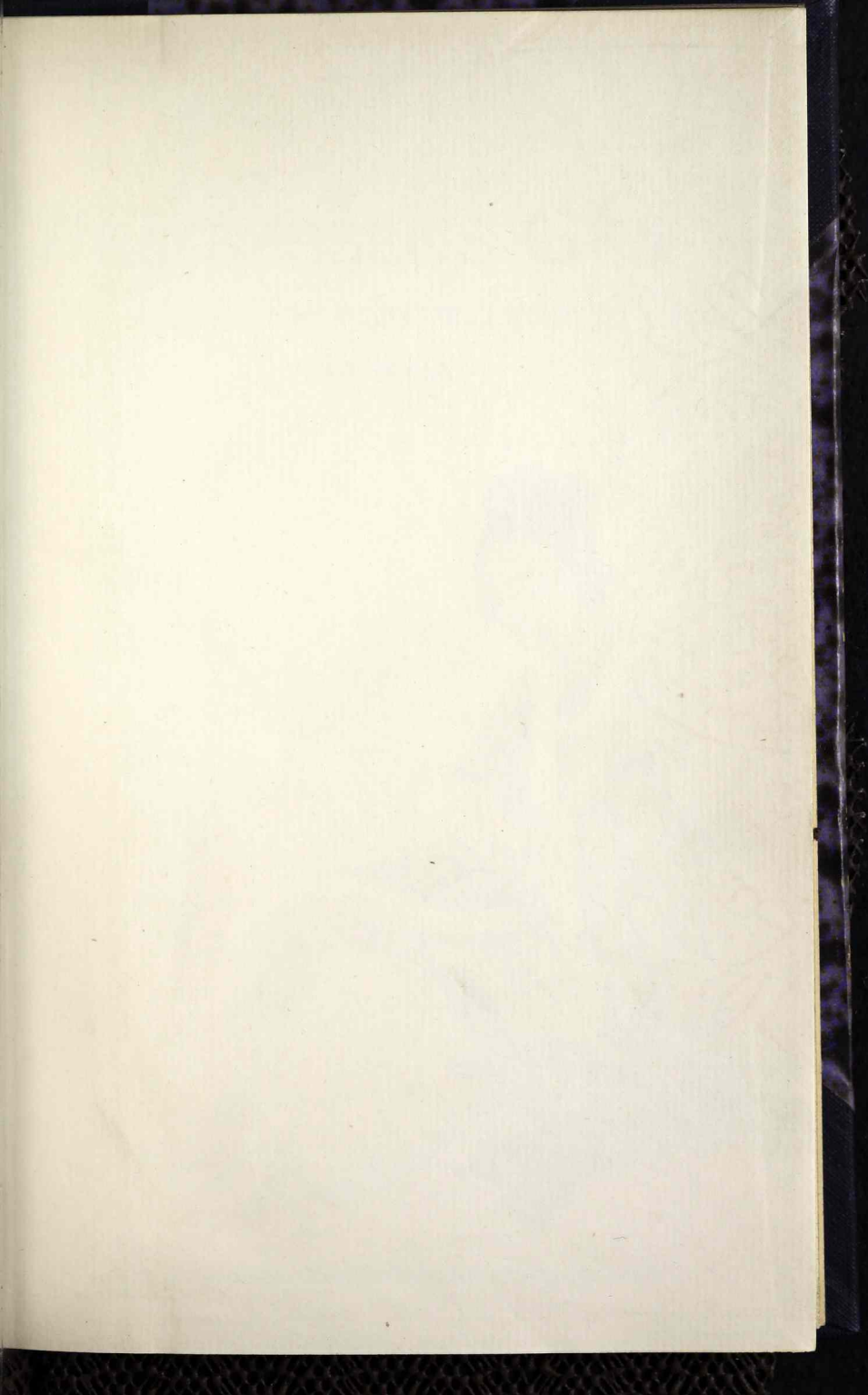
93 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

AJA CHRISTMAS

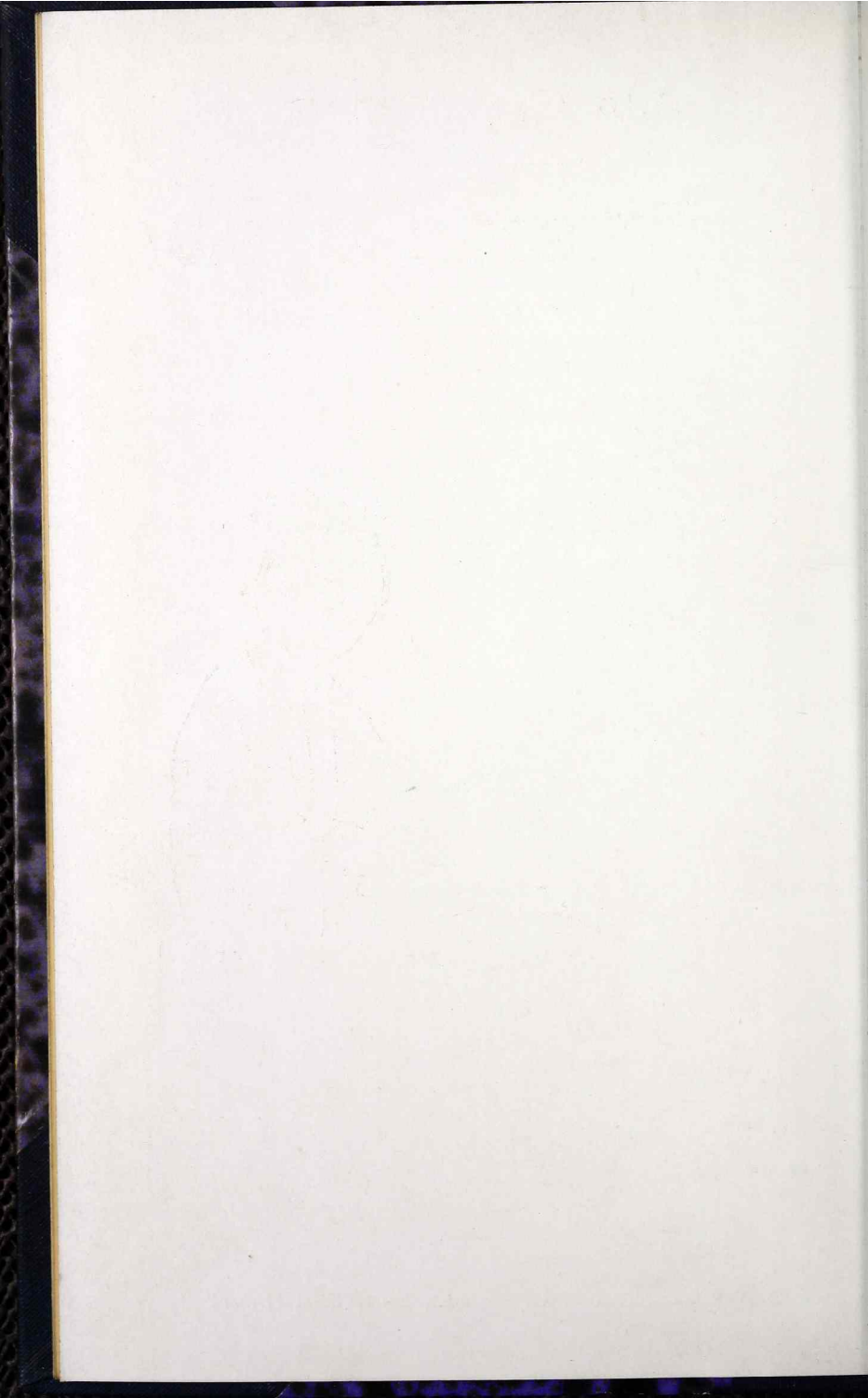
PRINSESSENS GRAV

OG ANDRE FORTÆLLINGER

FRA KINA

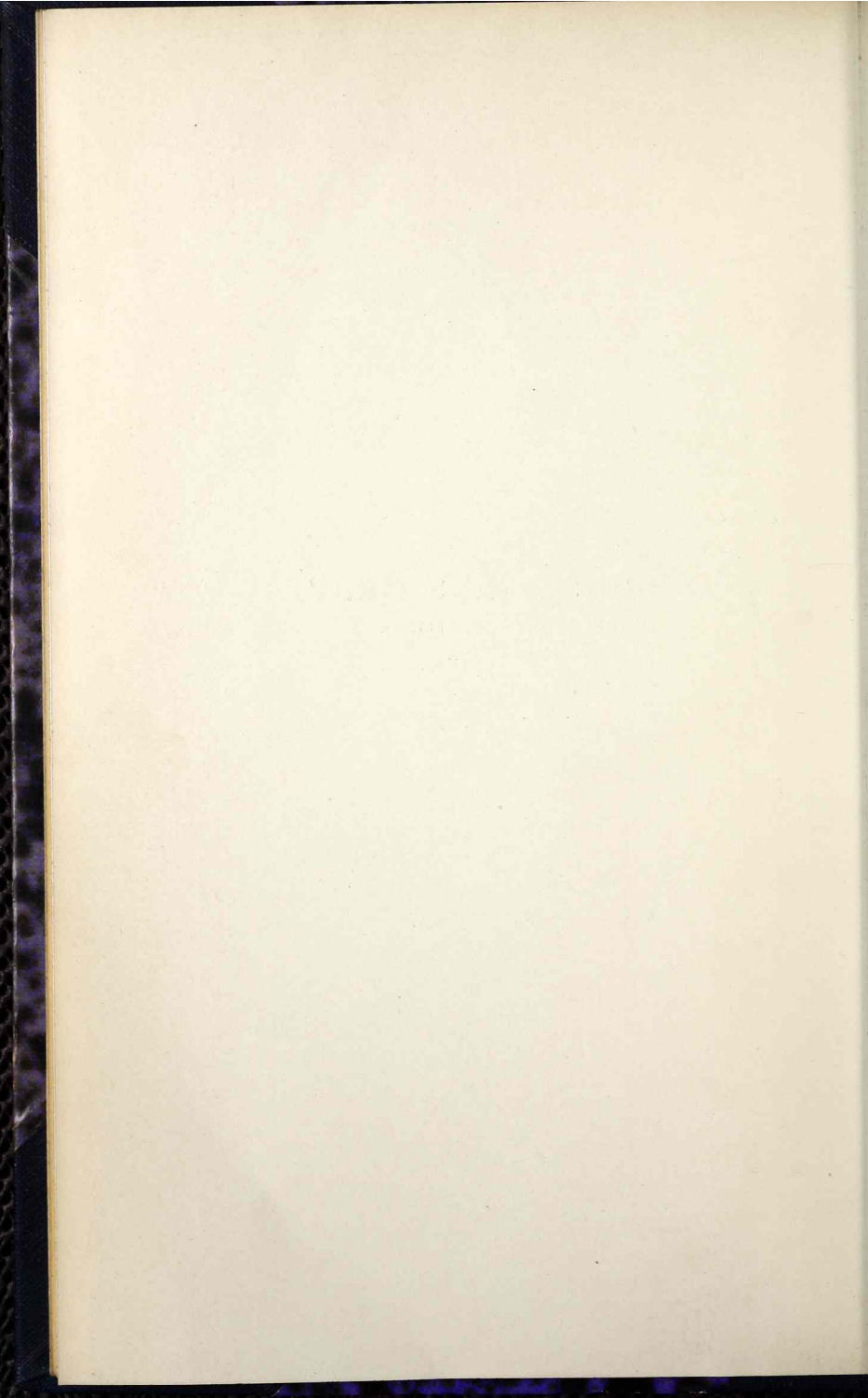
DET SCHØNBERGSKE FORLAG - KØBENHAVN

PRINSESSENS GRAV

OG ANDRE FORTÆLLINGER

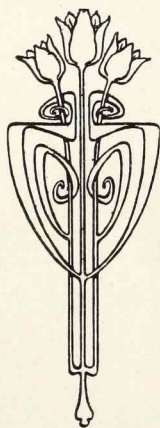
FRA KINA

AJA CHRISTMAS

PRINSESSENS GRAV

OG ANDRE FORTÆLLINGER FRA KINA

h/14 . 22714

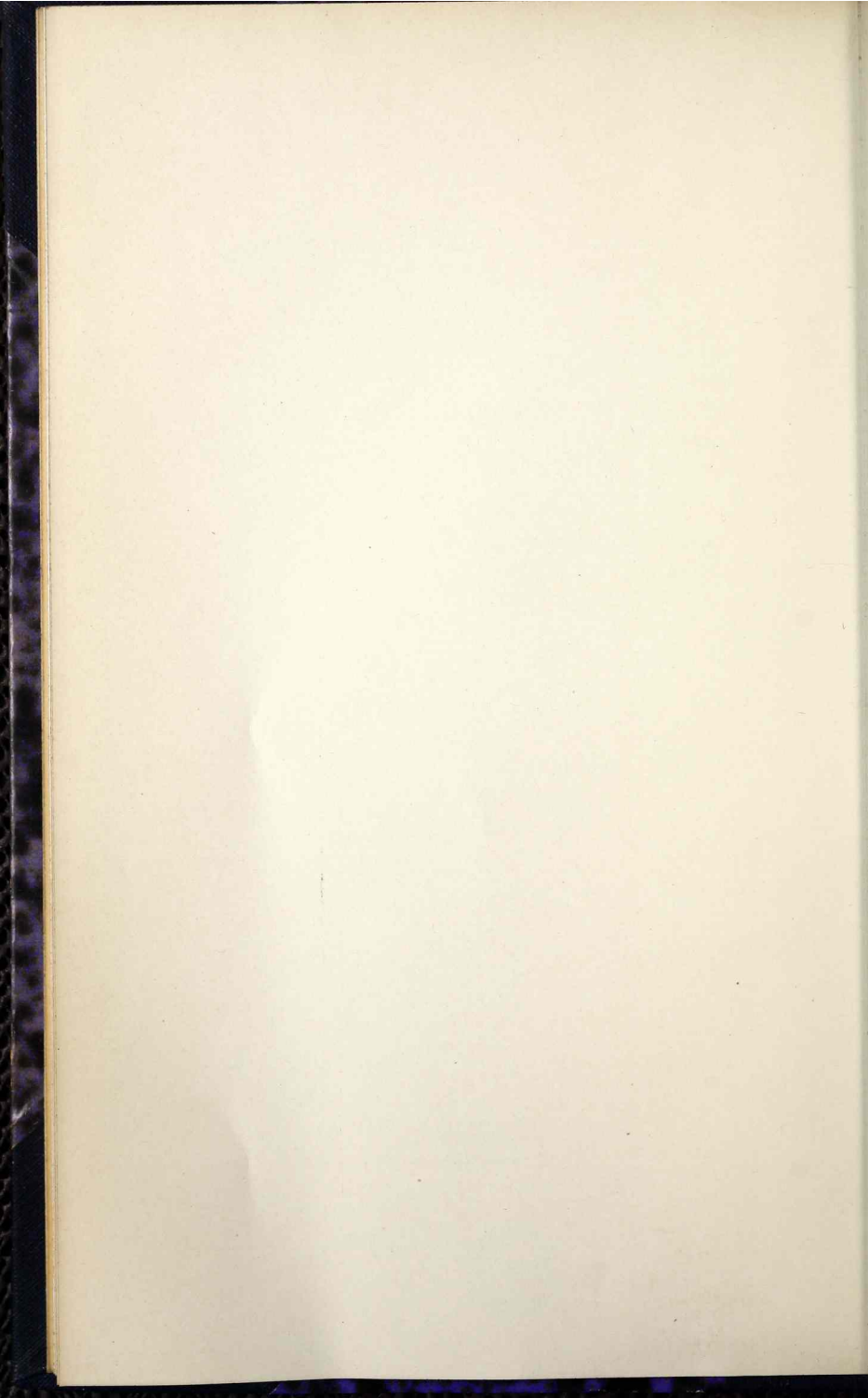
KØBENHAVN
DET SCHØNBERGSKE FORLAG
ERNST BIERBERG & MICHAEL H. JENSEN

J. COMENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

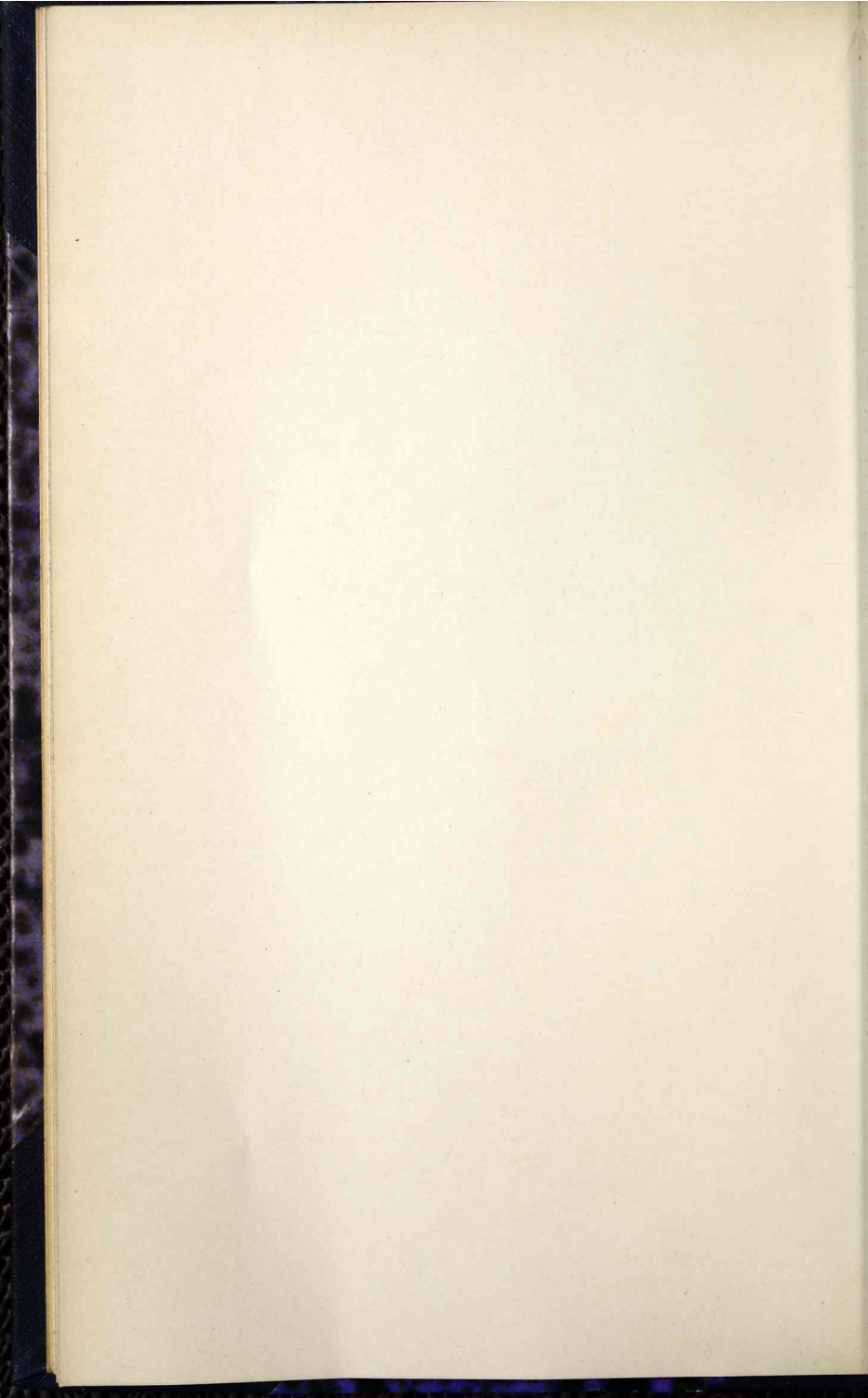
MCMXIV

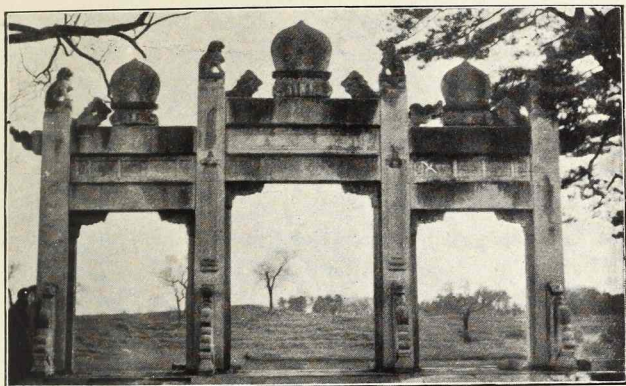

Til min Moder!

PRINSESSENS GRAV

Buerne ved Prinsessens Grav.

Ned ad Kanalen gled en hed, maaneklar Nat en Baad.
Bunden var belagt med kostelige Tæpper, Tofterne
med guldbroderede Silkepuder.

I Agterstavn — støttet til Roret — stod en Tjener.
Lange Liner gik fra Forstavn ind til Land, hvor to halv-
nøgne Skikkelser stille drog Baaden frem langs de høje,
sivkransede Skrænter.

Inde i Baaden sad der to, — hun paa Silkepuden, han
i Bunden med Hovedet i hendes Skød.

Natten var saa hed.

Elskovstanker kom og gik.

Maanen spejlede sig i hendes mandelformede Øjne og
sorte Haar, de hvide Blomster om hendes Hoved duftede.

Han saa op mod hendes lille — stærkt rødmalede Mund
— mod hendes Hænder — lange og smalle med de emal-
jerede Negle.

„Natten fylder mig med Undren,“ sagde hun.

„Lille Caprifolieblomst, er her ikke skønt — Himlen
hvælver sig over os — stjerneblinkende — blaa, Maanen

kysser Jordens dugdrivende Dejlighed; se! — hist henne hæver det hvide Marmor sig mod Pinjernes sorte Stammer, det er Prinsessens Grav.“

„Prinsessens Grav?“ Drømmende bøjede hun sig ned og lagde sin Kind mod hans Hoved. „Fortæl, og du skal røre din Strengelig dertil, som da jeg første Gang saa dig.“

Han gjorde Tegn til Tjeneren.

Et Raab lød i Natten, Baaden gled ind i Sivene ved Buerne paa Prinsessens Grav.

Han greb sin Strengelig, og til dens ensformige melankolske Toner fortalte han saaledes:

Det var en Aften som denne for mange, mange Aar siden.

Kejserpaladset henlaa stille, badet i Maanelyset, Skildvagterne paa de høje Mure gik deres ensomme Vandring frem og tilbage fra Taarn til Taarn og lod Vagtordet lyde: „alt vel“, og Vagten fra det næste Taarn tog Raabet op: „alt vel.“

I det kejserlige Tempel skulde Ypperstepræsten bede, og en første Præst tilse Voksløysene ved Alteret.

Tunge, dybtrøde Silkebroderier mod Gudebilledernes Guld flakkende Lysskær mod Offerskaalenes Messing, — Luften var tung derinde af Røgelse og Indelukethed.

Ypperstepræsten var en gammel Mand, han lænede sig glatragede Hoved mod den kolde Tempelpille og sov med Hænderne tæthyllede i sin gule Silkekittel.

Førstepræsten sad paa Hug paa Bedepuden, han rokkede stille frem og tilbage, hans udtærede Ansigt luede af Hellighed. Saa hørtes slæbende Skridt som af mange Fødder og dæmpet Sang, der kom nærmere, det var Præsterne, der kom for at ringe med Klokken, synge og bede.

Ypperstepræsten vaagnede og rejste sig, hans Øjne søgte Førstepræsten; men han sad som før.

Døren gik op, der kom et Vindpust, som der undertiden

kan komme i de hedeste Nætter, og Lysene ved Alteret gik ud.

Da kastede de sig alle til Jorden og slog Hovederne mod Tempelgulvet, — Buddha! — sligt var aldrig hændet før.

Men i samme Time blev Kejserinden forløst med sit første Barn — en Datter.

En sval Efteraarsdag to Aar senere flyttede den lille Prinsesse over i sit eget Hus.

Kejserinden — hendes Moder — ventede igen en Arving. Maatte hun denne Gang ikke blive skuffet; alt var gjort, som tænkes kunde; Kejseren havde spist Hjertet af en lille sort Hund.

Kejserinden var rejst til Templet, som laa langt, langt inde i Bjergene; der skulde hun bede, — der skulde hun ubemærket stjæle en lille Buddha, der var stillet frem til det samme, og som forestillede en Dreng.

Den lille Prinsesse saa paa sine ny Omgivelser, — Krysanthemums i deres smukke Potter, spraglede, men kølige! Kang'en*), der var af „black wood“ og indlagt med Perlemor, og de lange røde Silkestykker — broderede med Guldtraad, — som hun havde faaet ved sin Fødsel, og som nu hang paa Væggen i lange snorlige Rækker. Saa trykkede hun sin Dukke i Favn, suttede paa sin Tommel og løb med vaklende Skridt til sin Ahma.

Landet var i Feststemning.

Kejserinden havde født en Søn.

I lange Rækker kom Kamelerne dragende gennem Byens Porte fra Syd, Nord, Øst og Vest — rigt lastede med Gaver, udskaarne Ting i Lak og Træ. Guld, Sølv, Perler, Silke, Ure og Krydderier; alt blev læsset af ved Kejserpaladsets Port; her kom Coolierne — to og to — med

*) En meget bred og stor kinesisk Sofa; som oftest er der et lille Bord paa den, der bruges til Piber og Testel; det regnes for Hæderspladsen i en Stue.

Bærestang over Skuldrene og Kurvene hængende derpaa, de skulde bære Gaverne til Kejseren.

Eunukerne stod og saa til, alt maatte ske med Orden og Ceremoni, og af hvert Læs gik en lille Del i deres Lommer.

Af alle her paa Jorden elskede den lille Prinsesse højest sin Broder.

Fra den første Gang hun saa ham, da han lille og rød laa ved sin Moders Side, og hun græd efter ham som efter en Dukke, hun ikke kunde faa — op gennem Barneaarene, hvor de legede sammen under Magnoliatræernes blomsterduftende Skygger, helt op til Sorgens Aar og til det sidste smertefyldte Farvel i hans Arme.

Da hun første Gang havde faaet sit Haar flettet i strittende Piske, omvundet med rød Silketraad, stift staaende ud fra Hovedet, og han sin første gule Jakke med Guld-
dragen boderet for og bag og den stive, sorte Hat, den, der trykkede ham saadan om Panden.

Og den Gang de begge skulde overvære deres Faders Taffel.

Stift stod de ret op og ned — Haand i Haand — medens Kejseren spiste.

Mange var Retterne, og lang Tid tog det.

Kejseren maatte kun med sine Pinde tage et Stykke af hver Skaal, saa blev denne hurtigt taget væk og en anden bragt frem; Risen blev spist af en Skaal fra deres Tipoldeforældres Tid.

Den lille Prins var bleven saa træt, at Benene rystede under ham, og Prinsessen havde hemmeligt lagt Armen om hans Liv for at støtte ham, skønt hun selv var nær ved at segne. Og da de endelig var slupne ud i det Fri, var de faret løs paa hinanden af Hysteri og Overanstængelse, og siden havde de grædt med Armene om hinandens Hals af Skamfulness og Træthed.

De lange, dejlige Sommerdage, hvor Solen havde bagt

ned over Sommerpaladsets gule, glaserede Tage, hvor Paa-fuglene havde vandret majestætisk omkring, og de smaa spættede, tamme Hjorte havde ædt af deres Hænder, hvor om Aftenen, naar Maanen straaled, Hoffet i blomstersmykede Baade havde sejlet i de aakandefyldte Søer, og hvor Guldanskene i Marmorkummerne var saa store og fede, at de ikke gad røre sig — kun dovent vinke med Finnerne, naar de jagede efter dem med de lange Kviste, de havde revet af de blomstrende Buske.

Herlige Barndomstid, hvor Livet kun er Leg, Verden et spraglet Eventyr af duftende Blomster og tamme Dyr, hvor intet Ansvar tynger, og hvor alle bliver rene og gode i Berøring med de bløde, smaa, kærlige Barnehænder.

Den lille Prinsesse var otte, den lille Prins seks Aar, da deres Skolegang begyndte.

Hvad en saadan lille Prinsesse skulde lære var ikke Smaating.

6000 Tegn baade at læse og skrive, de var alle saa forskellige og dog saa ens, stillet sammen paa én Maade betød de det, stillet sammen paa en anden Maade noget andet; hvor det var svært, og hvor det kunde trætte. Saa var de stille Timer i Maling bedre, man blandede de rene, dejlige Farver i de smaa konkylieformede Perlemorsskaale, man malede paa Silke, paa Vifter, paa Marmorplader de dejligste Fugle og Blomster.

Og de Dage, hvor den gamle Lærer med syngende, monoton Stemme fremsagde alenlange Vers om Forfædrenes Kampe, Sejre og Kærlighed. Saa var der Plastiktimerne — at lære at staa, gaa og sidde, og den lange indviklede Ceremonilære, hvor det kneb; men hun var en god lille Prinsesse, og hun lærte det Hele under stille Taarer og mange fortvivlede Timer ved Ahmas Bryst.

Gode, gamle Ahma, der havde fulgt hende, fra hun var Barn, og som skulde følge hende i Ulykken.

Enkelte Dage i Ugen mødtes Broder og Søster i Kejsersindens Gemakker.

Stive kom de, stive hilste de paa hinanden, men Øjnene talte glødende Sprog, og Hænderne mødtes til kærlige Tryk i Ly af Silkekaabernes lange, myge Folder.

De bevægede Dage kom med Mandariner fra ukendte Egne.

De store Fester, hvori Prinsen tog Del paa en Plads ved sin Faders Side. Og endelig hans Formæling — han var den Gang kun ti Aar — med en lille Brud, han aldrig havde set. — Den lille Prinsesse saa hende første Gang ved Ceremonien i Forfædrenes Tempel. Om Hovedet bar hun — Rad paa Rad — kostbare Perler, den tunge, guld-indvævede Kjole hang om hende i stive Folder; men i hendes Øjne luede Angsten — en Angst, der grænsede til Vanvid.

Siden flyttede hun med hele sit Hof ind i et af Kejserspaladsets mange Smaaslotte.

Den lille Prinsesse søgte at komme hende i Møde med Kærlighed, med Smiger, med tusinde Smaagaver, der plejer at vinde Børns Hjærter, hun vilde saa gerne hjælpe, men alt var forgæves, Barnet trak sig sky og stum ind i sig selv. — Senere døde hun.

Lægerne kaldte Sygdommen lange og lærde Navne — det var dog kun Længsel.

Aarene gik, Prinsessen voksede sig høj og dejlig.

Øjnene mandelformede, brune, Øjenbrynene buede, nat-sort, Munden lille og rød, Tænderne straalende om Kap med Perlerne i hendes Haar, det Haar, der var oliegladt, sort og langt, og som, naar det var flettet, var tykt som hendes Haandled.

Hun drømte Timerne bort paa sin Kang med Hovedet hvilende paa Pudernes Broderi, medens Røgen fra hendes indlagte Pibe snoede sig graablaa mod Loftets udskaarne Bjælker.

Hvad drømte hun om?

Den Kærlighed, hun ikke kendte, ikke en Gang af Navn.

Lyttede hun til Hjærtets pulserende Slag, mærkede hun Blodets brusende Gang gennem sine Aarer?

Lille Prinsesse, aldrig har du skuet over Kejserpaladsets skærmende Mure, intet kender du til Livets Kampe og Sorger, og dog skal i dit Hjærte fødes en Kærlighed — gløddende stor — for hvis stakkede Lyksalighed du maa bøde med dit Liv.

Foraaret kom, Børnene lod deres Drager gaa til Vejrs, og Folk lagde de pelsforede Kaaber, Statsraadet beskæftigede sig med Prinsessens Giftermaal.

Da stod ved Paladsets Port en sen Aftentime en støvet og udtæret Mand.

Skælvende fortalte han Vagten om Krigens Udbrud, om Grænsebyerne, der genlød af Vold og vilde Klager.

Saa førte de ham paa Kejserens Bud ind i Tronsalen.

Bag det tunge Silkeforhæng, der adskilte Kejseren fra Hoffet og de Benaadede, der ved sjælden Gunst fik Lov at betræde denne Sal, hørte man en Stemme, der bød den Fremmede tale.

Knælende og med lav Stemme fortalte han om Mord og Brand, om vilde Horders Indtrængen i Riget, om Kvindernes Skrig og Børnenes Dødsraab, naar de levende parteredes.

Tre Dage senere drog Kejseren med hele sit straalende Følge i Krig.

Stille — stille blev der i de store Sale, øde i de mange marmorbelagte Gaarde, ingen Etikette, ingen Ceremonier, man kom og gik, som man vilde.

Foraaret brød brusende og duftende ind over Haver og Søer.

Ferskentræerne dryssede deres hvide Blomster, Roserne knoppedes, Vinen skød grønne Skud.

Yderst nede ved Udkanten af Kejserpaladsets udstrakte Grunde laa et gammelt Telysthus.

Bygget tæt op til Muren med en Trappe ned til en aakandefyldt Sø hævede det sit spidse, gulligt glaserede Tag mod den høje, blaa Himmel, — ensomt skønt i sin Forfaldenhed.

Naar Aftenstilheden sænkede sig over Paladset, naar Maanen sølvblank hævede sig, og kølige Briser listede sig fra Bjærgene ned over Byen, stiledede Prinsessen sine Skridt ned mod Tepavillonen.

Ene sad hun paa Trappen, tankefuldt stirrede hun ned i Søen.

En Aften fik hun en underlig Lyst. Vandet lokkede køligt og stille, hun knappede Silketrøjen op, lagde den fra sig og dypede de nøgne Arme ned i det blanke Vand. Forfrisket trak hun dem til sig. Saa aftog hun Skoene og de hvide Lærreds Sokker, saa Bukserne, saa den lille, bløde Silkesærk, og med et vellystigt Gys gled hele den unge, slanke Krop ned i det kølige Vand.

Langsomt var Skildvagten kommen gaaende fra Taarnet ned langs Muren, i hvis Ly Tepavillonen laa. Snart gled hans Blik ind over Kejserpaladsets Haver og Gaarde, snart ud mod Bjærgenes skovklædte Tinder. Tjenesten var saa let — kun enkelte Vagter — ingen Raab.

Natten var lun, Stjærnerne blinkede, inde i Paladset tændtes Lysene et for et.

Han satte sig paa Murens lave Rækværk og stirrede ned.

Hans Bedstefaders Aand! betaget lænede han sig ud — kunde Jorden vel rumme slig Dejlighed.

Hans Hjærte bankede saa højt; han lagde Haanden mod Brystet; mon hun kunde høre det, nej! nu hævede hun sig langsomt op, satte sig paa det nederste Trin, to Arme hævedes, slyngedes ind under en slank Nakke, et Hoved løftedes — da — mødtes to Par Øjne.

Kvinder ens i Øst og Vest, i Syd og Nord, ens, klædt i silkevævede Klæder, i snavsede Pjalter, ens, naar I første Gang stirrer ind i hans Øjne, ham, der maa komme, ham, der hilser med Smil, naar han kommer; — derfor skiltes to røde Læber over Tændernes Perlerad, i Øjet tændtes straalende Luer, hun smilede.

Glemt var Tøjet paa Trappen, glemt var Legemets daarende Nøgenhed, hun saa kun ham — tænkte ikke.

Kan et Hjerte hamre saa stærkt og hastigt, at Brystet er nær ved at sprænges og saa pludseligt standse?

Kan Lykken jublende drage ind i Ens Sjæl og saa dø og lade Sorgen — tyngende stor — tilbage?

Kan en Dag være lang som tusinde Aar og en Time aldrig faa Ende?

Det blev Aften igen.

Solen sank, Frøerne kvækkede, Cicaderne sang deres skrigende Sang.

Lænet mod Døren stod Prinsessen.

For hundrede Gang sagde hendes Læber: „Du gaar ikke“, og for hundrede Gang jublede hendes Hjærte: „Du gaar.“

For hundrede Gang tænkte hun bange: „Han er der ikke“, og for hundrede Gang vidste hun sikkert: „Han er der“. Og da Tusmørket sænkede sig, stod hun atter nede ved Pavillonen.

Ængstelig saa hun mod Muren, den var øde, — hun saa ned ad Trapperne og ind i Haven — alt var stille.

Hendes Hjærte snørede sig sammen, hun knyttede de smaa Hænder, da — bevægede noget sig, hun saa Pavillonens Dør glide op, hun stod et Øjeblik stille, saa løb hun derhen, i næste Nu laa hun i to stærke Arme.

Og siden — da de sad Side om Side paa den gamle faldefærdige Kang, tænkte de da — sagde hun, at hun var Prinsesse, eller han, at han var Soldat, ung og køn ganske vist, men dog af den foragtede Kaste? — Nej! jo de talte,

men kun Kærlighedens Sprog, det, der lyder som Skovduens Kurren, naar den en Sommeraften underholder sin Mage i Reden.

Han knælede for hendes Fod og berømmede hendes Skønhed, og hun spurgte, om han kom igen. Det var først bagefter, da de var borte fra hinanden, og deres Tanker søgte og beskæftigede sig med hinanden, at han troede, hun var en af Kejserpaladsets Turner, og hun — ja! hun kunde vel regne det ud — af hans Klædedragt, af alt; men Kvinde — elskende — daaret af hans kønne Ansigt — skød hun det fra sig. Det, der fik hendes Hjærte til at krympe sig, var Tanken om den Fare, han var i, hver Gang han kom til hende.

Saa mødtes da de Elskende Aften efter Aften, dristigere og dristigere blev de, og længere og længere blev de hos hinanden; thi sværere og sværere blev Afskeden.

Kærligheden kan ikke skjules paa unge Ansigter, og elsker du med Hjærtet, da forraader dine Øjne dig.

Har en Kvinde vogtet et Barn, fra det blev født, og set det første Ønske, den første Tanke dæmre og vaagne i den lille Hjærne og derefter tydet ethvert af dets Luner, som de kom og gik, medens Dagene blev til Maaneder og Maanederne til Aar, saa ved hun ogsaa, hvad det betyder, naar Smilet i Øjet bliver lyst og legende, naar Trinene bliver lette som i Dans, og Læberne løber over i nynnende Sang.

En Aften fulgte Ahma Prinsessen.

Hun saa og hørte; hun gjorde, hvad de andre forsømte, hun tænkte og saa ind i Fremtiden, og hendes trofaste gamle Øjne græd, og hendes Hænder vred sig i Vaande.

Saa gik hun tilbage; ti har man levet i tresindstyve Aar, og det meste af Tiden ved et Hof, saa ved man, at man maa tænke, før man taler.

Ahma sad og broderede paa Prinsessens Sko. — Prin-

sessen kom gennem Stuen — ung og slank, Lykken straa-
lede fra hende og fyldte Stuen med Solskin.

Hun var saadan en god, lille En, hvorfor var hun ikke
født i Fattigmands Stue.

Hun bøjede sig ned.

„Ahma, dine Hænder ryster, og dine Øjne ser ud, som
havde de grædt.“

„Lille Pige, lille Blomst, Hjærte af mit Hjærte, Ahmas
lille Barn. Har mine gamle Arme ikke baaret dig, da du
ikke kunde gaa, har mine Hænder ikke ledet dig til dine
første Skridt, har jeg ikke stoppet Tæpperne om dig, naar
det var koldt, og plagede onde Drømme dig, gav jeg dig
da ikke læskende Drikke, har din Glæde ikke været min,
og din Sorg ikke gaaet mig til Hjærte, læg dit Hoved til
Ahmas Bryst, det, hvoraf du drak Næring, da du var lille,
se ind i Ahmas Øjne, dem, der har vaaget over dig mange
Nætter og sig mig saa, vil jeg dig andet end godt?“

„Aa, Ahma! du ved alt?“

Et for et faldt der som Skæl fra Prinsessens Øjne, og
hun saa — og hun skælvede; ti hun forstod ogsaa.

Har du nogensinde drømt en dejlig Drøm og er brat
bleven vækket af et Sorgens Budskab?

Timerne gled, og Ahma talte.

Den Aften ilede hun ikke til Mødet med sin Elsker, hun
gik stille og tungt, som den gaar, hvis Tanker er mørke,
for hun gik for at sige Farvel, ikke for sin egen, men for
hans Skyld, som hun elskede.

Snilde Ahma, kloge Kvinde! du, som tænkte ud fra dig
selv og berørte de rette Streng.

Men da Prinsessen kom til det kendte Sted, der rum-
mede alle hendes Kærlighedsminder, var der øde og tomt,
ingen Arme straktes hende jublende i Møde, ingen hede
Ord blev hviskede i hendes Øre, ingen Eder om evig Tro-
skab og ingen knugende Favntag; ti ogsaa det skulde hun

lære, at kommer først Sorgen dragende ind i Ens Liv, da kommer den ikke ene, men med hele sit Følge.

Nat efter Nat var han kommen listende langs Muren, Nat efter Nat havde han fastgjort Rebet om den store Sten, der laa deroppe, ingen vidste hvorfor, og Nat efter Nat var han saaledes kommen til sine Stævnemøder. Men Skæbningen havde villet det saaledes, og havde han selv gaaet Vagt og set nogen prøve paa at klatre ned i Kejserpaladsets hellige Haver, saa havde han vel selv villet gribe, saaledes som han nu blev grebet.

Hans Forbrydelse var stor, og det gjaldt Livet, det vidste han.

Men havde han ikke levet disse skønne, lune Foraarsnætter, og hvad var saa vel Døden?

Saa berusende dejligt, saa usigelig lykkeligt var Timerne ilet, havde han ikke ejet Jordens det skønneste — det, han aldrig kunde faa igen. Han kunde aldrig nøjes med mindre; nu vel! Hvad er der da at leve for?

De bandt den hvide Snor til hans Pisk og førte ham til Fængslet.

Sker der ingen store Begivenheder, saa kommer de smaa til Ære og Hæder og bliver saa ivrigt drøftede. Derfor vidste ogsaa alle det i Paladset den næste Morgen. — Ingen havde et godt Ord tilovers for den Formastelige, alle glædede sig, for nu sad han i det mørkeste Fængsel og ventede paa, at Kejseren skulde komme hjem og afsige Dommen, men man gættede paa forskellige Dødsmaader og glemte saa det Hele for noget nyt.

Det gaar med Sorgen som med et aabent Saar. Kan man klage og skrige, jamre og vride sig, saa lindrer det; men skal man bide Tænderne sammen, skal man knuge Smerthen inde i sin egen Sjæl, da er det næsten ikke til at bære. Og skal man oven i Købet vise et ligegyldigt, ja endog et smilende Ansigt, da er det, som skulde man dø.

Ahma sad ved Prinsessens Leje, mekanisk førte hendes

rystende Haand Viften frem og tilbage, mekanisk strøg hun Haaret bort fra den fugtige, hede Pande; hun var tavs, for hvad hjælper vel Ord?

Og Dagene gik.

Prinsessen laa stadig hen — mager og bleg — med Al-verdens Sorg i de skønne Øjne.

Lægerne kom, de talte meget og beordrede mange Lægemidler, det var de jo til for; men Ahma ofrede til Guderne, for hendes største Frygt var begrundet, Prinsessen skulde være Moder.

By og Land glædede sig, ti Rygtet kom som en Løbeild fra Bjærgene ned over Sletten, at Kejseren havde kæmpet og sejret, og nu drog han triumferende tilbage til sin Hovedstad og sit Palads.

Da Prinsessen fik dette at høre, rejste hun sig fra sit Leje. Hun lignede en Rose af dem, der blomstrer sildigt i Efteraaret; den første Frost har naaet den, Rimen lag sit Slør over den og betaget den Duften — Solen bryder frem, — Rosen sidder paa sin Stængel, smuk at skue, men gennemsigtig fin, det første barske Vindstød farer hen over den og faar den — skælvende — til at lade alle sine Blade falde til Jorden.

Kejseren holdt sit Indtog i Paladset under Hornenes Gjalden og Gong-gong'ers Slag, med Solglimt i blanke Vaaben og Sejrsglæde i barske Krigeransigter. Det var, som vaagnede hele Verden til Live efter en maanedlang Søvn.

Nogle Timer senere kaldtes Prinsessen til sin Moders Gemakker, hun gensaa her sin Fader og sin Broder.

Ved Synet af hende studsede Kejseren, saa lo han bag sin Haand.

„Ha, ha! nu maa vi finde hende en Mand — usømmeligt længe har det varet.“

Ved denne Tale fo'r den dybe Rødme til Prinsessens

Kinder, og hendes Øjne var fæstede mod Gulvets Marmorfliser.

Kejseren var i godt Lune.

Gaar Verden dig imod, da vredes du saare, og du tror, alle er dine Fjender; men smiler Lykken dig i Møde, da bliver du mild og god, dit Hjærte bliver stort, og du vil glæde alle.

Samles skulde de nu, Fader, Moder, Søster og Broder, som hvilede der ingen hellige Pligter paa deres Skuldre, muntert vilde de tale sammen, som var der ingen Ceremonier og stiv Etikette.

Kejseren spøjte og lo, talte om Krig og Sejre, om store Bedrifter, om Ting, han vilde gøre, Mindestene, han vilde rejse, og Templer, han vilde bygge, — og han vendte sig mod Kejserinden: „Og hvad har I saa oplevet?“

Kejserinden søgte i sin Hjerne efter noget at berette, men fandt intet, jo — ét fandt hun —; hun fortalte om Soldaten, der var grebet, fordi han vilde hejse sig ned i Paladshaven, han havde intet ondt villet, nej! nej! kun spøge med en af Slavinderne, som han havde set og forelsket sig i.

Kejserens Pande rynkedes og glattedes ud igen — var han ikke vendt hjem med Sejr, og vilde ikke Efterslægten berømme ham. Han kaldte paa en Tjener, at de kunde slæbe Fyren hid, han vilde nok se den Dristige.

Prinsessen blegnede, hun lændede sig tilbage i Skyggen, hendes Tunge klistrede sig til Ganen, hendes Negle borede sig i Pudens Silke.

Buddha! om hun blot kunde dø.

Hun ventede — hun syntes i mange, mange Aar; hun tænkte, at hendes Haar var bleven hvidt, Munden mimrende og gammel og Hænderne skælvende og rynkede.

Saa slog de Forhænget til Side, og ind førte de den Ulykkelige.

Fængslets Mørke havde saa længe ruget over ham, nu

turde han ikke se sig om i de straalende Haller, han havde saa længe ventet Kejsereens Komme, nu var han stedet for det hellige Aasyn, han turde ikke se op.

Prinsessen havde lukket Øjnene, da hun hørte Portierernes Guldringe rasle, nu aabnede hun dem, hun stirrede et Øjeblik paa ham, der med bøjet Hoved stod for sin Hersker.

Da strømmede Blodet brusende til hendes Hjerte, da mærkede hun om sig Blomsternes Duft, Sommernattens lune Stilhed, og med et jublende Skrig kastede hun sig ind til sin Elskede. Han fornå hendes Nærhed, han greb hende i sine Arme — stærke og unge — som havde Fængslets Elendighed ikke gjort dem tynde og rystende, han knugede hende i et Favntag, kærlighedsdirrende ømt, som skulde de aldrig skilles.

Da sænkede Stilheden sig over alle; thi hvor Sjæl favner Sjæl, der holder Kærlighedsguden Vagt.

Men er selve Livet ikke en Kamp, hvor det Gode og Onde kæmper, og sejrer ikke oftest det Onde?

Som en Vild kastede Kejsereen sig over de Elskende, brølende greb han Prinsessen ved Haaret og slyngede hende hen i Rummet, og med Hænder, der skælvede af Had og Raseri, huggede han af al sin Magt Soldatens Hoved mod Gulvets Marmor, saa Hjernen knustes, og det røde Blod dampende stænkede omkring.

Prinsen ilede til det Sted, hvor Prinsessen laa i en dødlignende Afmagt, varsomt løftede han hende i sine Arme, og stille bar han hende forbi de rædselsslagne Tjenere — ind i hendes eget Hus.

Paladset var opfyldt af Hvisken, det lød, som naar Bisen faar Sivene til at bøje sig og raslende slaa mod hverandre.

Hvad vilde der ske, hvad vilde Kejsereen gøre?

Kejsereinden græd fortvivlet, Ahma laa for hendes Fødder og fortalte om Barnet, der skulde fødes, og Moder-

hjærtet rørtes, hun ilede til Kejseren; men Døren var lukket, Vagten turde ingen indlade.

Som en fangen Løve gik Kejseren frem og tilbage.

Hjem var han kommen med Sejrens Palmer, glad havde han været, kærligt havde han hilst sin Familie, hans egen Datter, hun, hvis Skønhed Digterne besang, hun skulde bringe Skammen over hans Hoved — vé hende! — dø skulde hun — dø —

Og han kaldte sin Søn til sig; længe samtalede de; da Prinsen forlod Gemakket, var alt Blodet som løbet fra hans Ansigt, det var blegt under Hudens Bronze.

Da han traadte ind i Prinsessens Stue, laa hun paa Kang'en. Øjnene stirrede vege og intet seende ud i Rummet.

Prinsen stod længe og saa paa hende, et for et gled Minderne ind i hans Sjæl — som hvide Fugle — saa knugede han hende i et sidste Farvel, han forkyndte hende med skælvende Stemme deres Faders Vilje. Hun grebes ikke af Rædsel, hun smilede kun — et underligt, trøstesløst Smil.

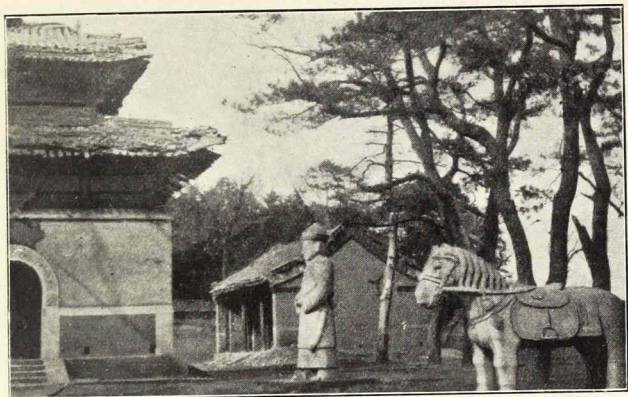
Har du mistet det Eneste, der gør Livet værd at leve, er Døden let, og er din Sjæl sønderflænget i Smerte, og du sanser intet mere, da er Dødsmaaden dig ligegyldig.

Vagten kom og stillede sig ved Prinsessens Dør, lidt efter traadte to Kvinder ind, de bar tykke Ruller af hvidt Tøj.

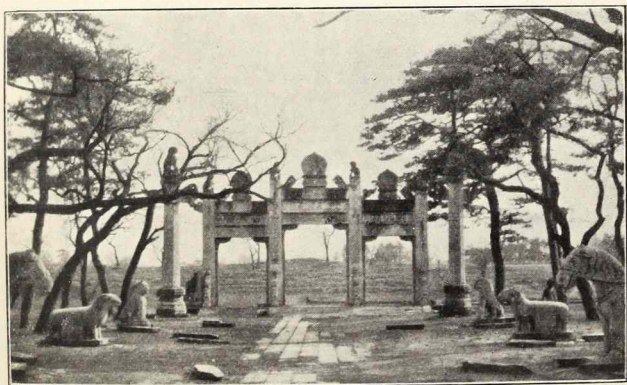
Ahma saa dem, hun styrtede sig imod dem med et hæst Skrig.

Vagten greb hende, de førte hende til Fængselsgaarden — hen til Brønden — og med Hovedet nedefter styrtede de hende deri og gik saa tilbage til deres Post.

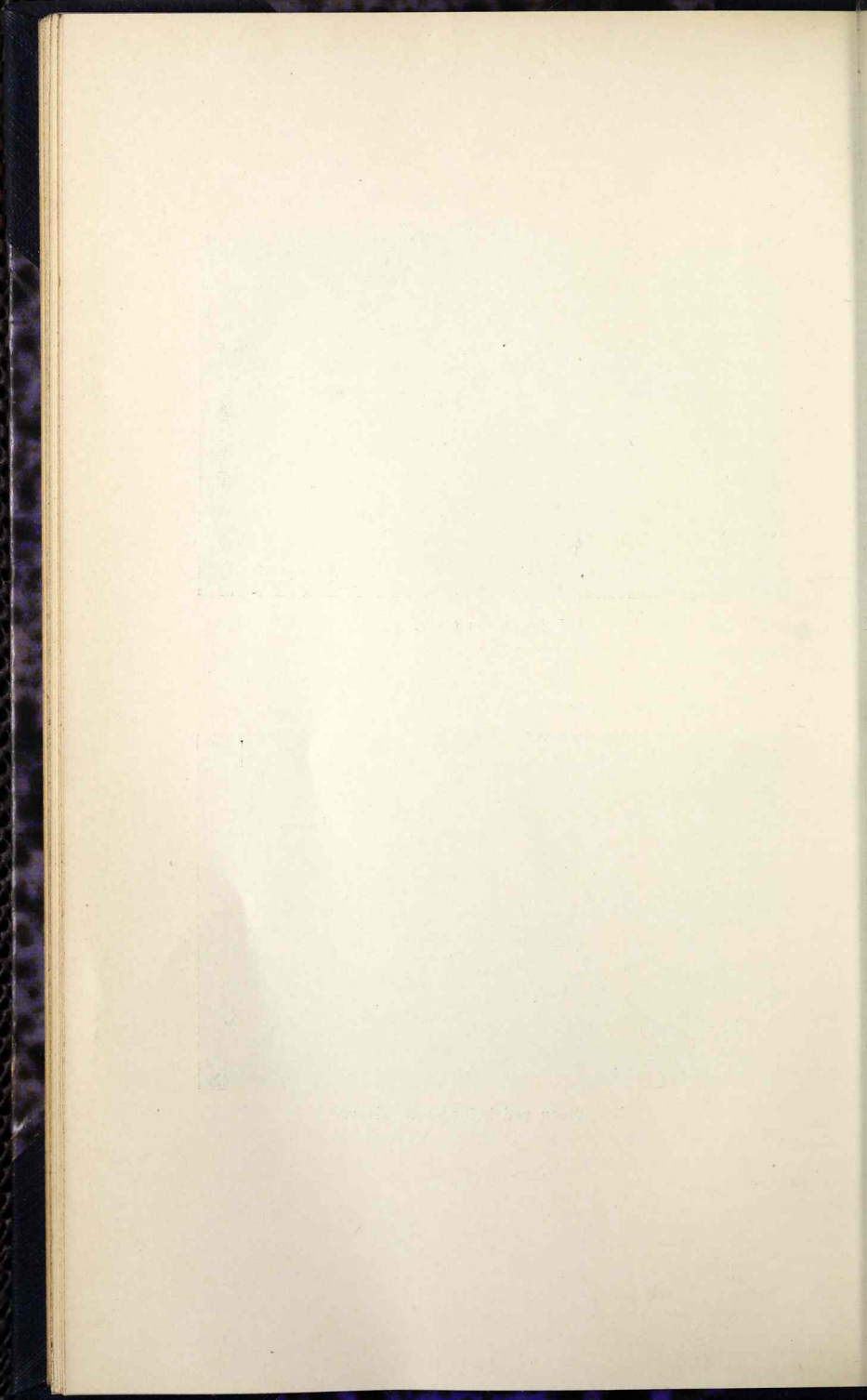
Imedens fuldførte de to Kvinder deres Hverv, de snoede og snoede de lange Stykker om Prinsessens Krop, de begyndte med Benene og snoede opad; Armene tæt ind til Kroppen, saa Skuldre, Hals og Hoved; men Ansigtet lod de frit.

Prinsessens Grav.

Dyrealleen ved Prinsessens Grav.

Døren aabnedes atter, ind bares en stor, tung, rød-lakeret Kiste, de lagde Prinsessen varsomt deri, hendes Øjne fik et Udtryk af Rædsel; men Munden havde hun presset haardt sammen.

Saa smækkede de Laaget i.

Da lød fra Kistens Indre et Skrig — saa hjerteskrærende højt — saa rædselsfuldt i sin vilde Dødsangst, at Menne-skene forbavsede kastede sig til Jorden, og Fuglene holdt op at synge.

Stille — ubemærket — blev Kisten ført ud af Kejser-paladset — ud af Byen — paa en aaben Mark, tæt ved Kanalen blev den stillet, og nogle Coolier byggede af soltørrede Sten en ringformet Mur, ja! selve Toppen murede de til, at Prinsessens syndige Sjæl aldrig skulde komme ud.

I Paladset turde ingen mere nævne Prinsessens Navn, medens Kejseren levede.

Men da Prinsen kom paa Tronen, rejste han Buer og Søjler og en Dyreallé, og han kom ofte for at ofre.

Her forstummede Strengeligen, han havde endt sin Fortælling.

„Stakkels lille Prinsesse,“ sagde hun, „hvad havde hun gjort andet end at elske?“ Og hun lagde ligesom i Frygt Armene om hans Hals.

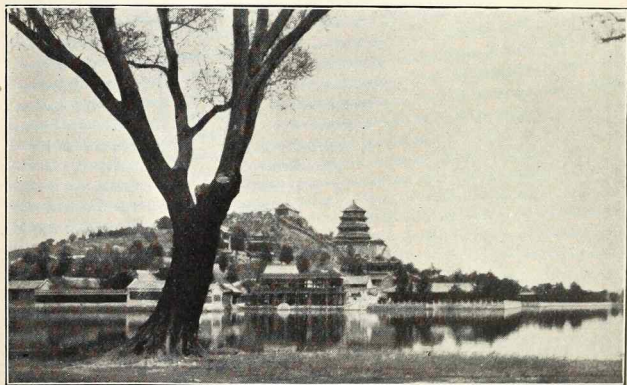
Han løftede hende op, bar hende i sine stærke unge Arme ud af Baaden, op ad Trappen, der førte til Prinsessens Grav. — Natten var saa stille, Stjærnerne blinkede.

Hun løste de duftende Blomster af sit Haar og lagde dem paa de kolde Stene.

„Lille Prinsesse, jeg er saa lykkelig, under mit Hjærte banker et andet — lille og varsomt, bliver det en Pige, skal jeg kalde hende ved dit Navn; hver Sommer, naar Maanen stiger gul og rund over de modnende Majsmarker, skal vi

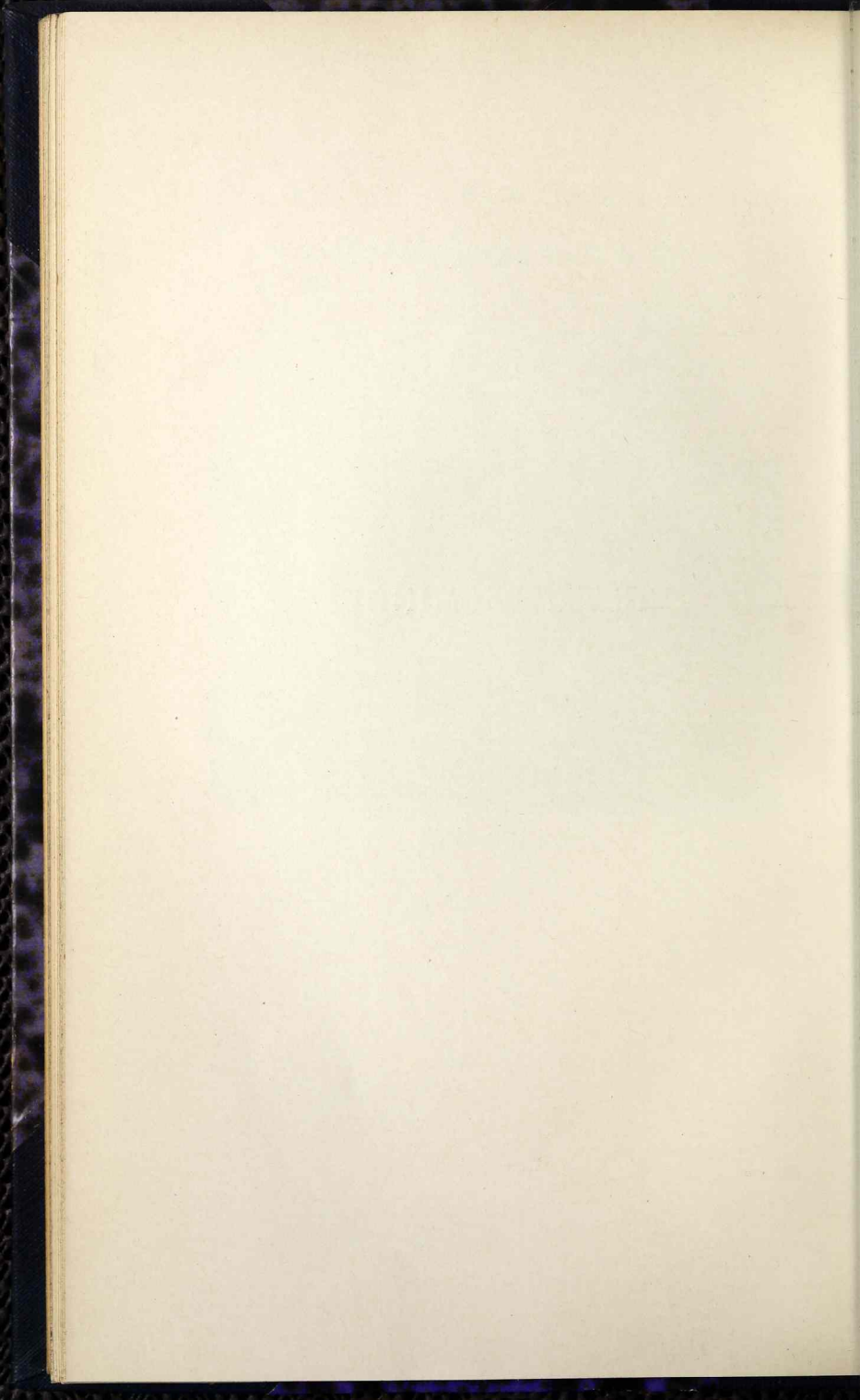
komme til din Grav, mindes din Skæbne og bede for din Sjæl.“

Da rørte et Vindpust Pinjernes Grene, det hviskede som en sagte Tak.

Sommerpaladset.

ET TEMPELMINDE

Buddhasøjlen.

Tyve Aar havde han levet her som sin egen Herre.

Tyve Aar er en lang Tid — ja! for i Grunden havde han jo været her meget længere, men da havde Nr. 1 Jos-mand levet, og han kun været Lærling; naa! og nu gik vel hans Lærling og ventede paa, at hele det store dejlige Tempel skulde blive hans.

Lee saa ned paa sine lange Negle, Buddha være lovet, han var da ung endnu — saadan, — de kaldte ham jo nok den Gamle — „den gamle Jos-mand“; — men det var jo kun som et Hædersnavn for at vise ham, at de forstod, hvor

klog han var, og hvor meget han havde læst, og at han kunde de 6000 Tegn.

Finere end de andre her omkring var han da ogsaa, havde de gule Sko, var af kejserlig Familie.

Lee tog omhyggeligt med den lille Sølvtang et Bundt Tobak, lagde det i sin Pibe, blæste til Røgelsepinden, der laa og ulmede, og tændte saa: „Den Tobak var nu god nok.“

Et lunt Grin trak i Lee's Mundvige, og de smaa skæve Øjne trak sig sammen.

Det var gamle Wong's tredje Kone — hun kunde ingen Børn faa; Wong havde klaget sin Nød for Præsten, og saa var det blevet bestemt, at hun skulde op at bede i Templet for Frugtbarhedens Gud i de af Mirakelbogen foreskrevne Timer — fra syv Aften til syv Morgen.

Om Natten, da Underpræsterne havde kaldt „Buddha“ for sidste Gang og var gaaede til Ro igen, havde Lee listet sig over til Wong's tredje Kone.

Aa! Buddha! hvor var hun lille, fin og bange.

Blodet susede endnu for Lee's Øre ved Tanken derom. Hun havde klamret sig til ham — sanseløs af Skræk over Ensomheden i det store, mørke Tempelrum. — Og saa var det, at det var sket.

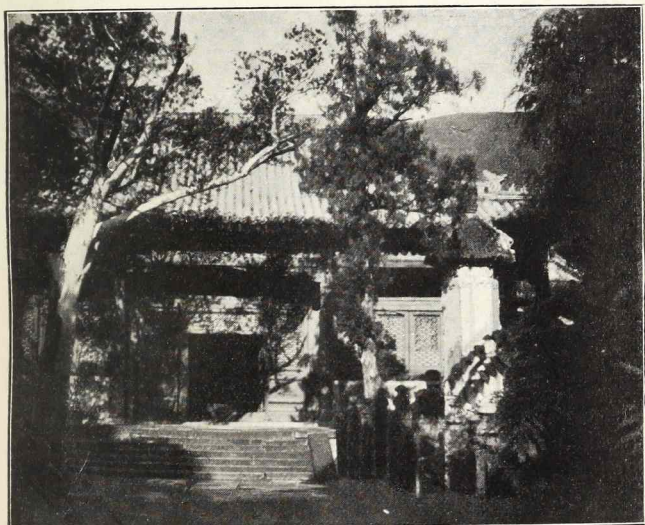
Frugtbarhedens Gud, belyst af et eneste flimrende Vokslys, havde ligesom ruget over dem i al sin store, grimme Forvredethed.

Aa! min Bedstefaders Aand!

Wong var kommen med Tobaken ni Maaneder efter, for Guderne havde jo forbarmet sig over ham og skænket hans Hustru en Søn.

Aftenkøligheden kom i sagte Pust, der førte en Duft af Magnoliablomster med sig.

Nede fra den nederste Tempelgaard kunde Lee høre, at Coolierne kom hjem fra Marken, og saa var det vel bedst, at han gik sin Aftenrunde, inden han skulde have sin Mad.

Tempelbolig.

Han rejste sig langsomt, rystede sin gule Kittels Folder og saa ud over sin private Tempelgaard. Ligeoverfor hans Hus og Køkken laa Gæstehuset, som de rige Mandariner af og til beboede, naar de kom for at ofre; mellem det og Lee's eget laa Templet for Frugtbarhedens Gud. Gaarden var Lee's Stolthed, — der hang hans Fugle og gyngede i deres Bure, der stod hans Solur og hans Kummer med Guld fisk, her groede de bedste Vinranker, og her snoede de duftende Kaprifolier sig op af Magnoliaernes slanke Stammer.

En Trappe førte ned til den næste Tempelgaard. Kilden mumlede her ustandseligt sin klukkende Melodi, gennem den søndrede Dør saa man Krigsguden svinge sit gyldne Sværd, medens en mægtig „Darduse“*) hævede sit evigt smilende, selvglade Ansigt op over det sammensunkne Tag.

Herfra førte igen en Trappe ned til den tredje Gaard, og fra denne endelig igen en bred Marmortrappe ned til Tempellets Indgangsport.

Paa begge Sider af disse tre terrasseliggende Tempelgaarde laa igen smaa Huse og Haver, hvor Underpræsterne boede, hvor Klokken hang, hvis Ringning tre Gange om Natten skulde hjælpe til at holde Buddha vaagen, og hvor Stalde, Høns- og Andegaarde samt Majslageret laa.

Uden om det hele strakte en høj, bred Mur sig, indsluttende det brogede Bygningskompleks. Men øverst oppe — fornemt isoleret — med den susende Pinjeskov om sin Fod — med Bjærgets nøgne Klipper som Baggrund — laa Buddhasøjlen, den, for hvis Skyld hele det en Gang saa glimrende Tempel blev bygget.

Naar Lee havde endt sin Aftenrunde, gik han gjerne herop; havde han ad Trappen, der førte fra Søjleens Indre naaet Platformen paa dens Top, følte han, som havde han naaet sit Livs Maal.

*) Tykmavet Buddhafigur.

Under ham, langt ude i Horisonten laa Byen, hvor han var født, der, hvor Pengene regerede, og hvor der kæmpedes om Magten; lige under ham — Templet med hans stille Sysler, hans Arbejde, hans Pligter; bag ham, over ham — Bjærget, nøgent, uudgrundeligt; over det, bag det, det Ukendte — det Evige.

Ensomheden, Højden, Pinjeskovens Sus kunde sænke Glemselen over Lee, saa han ikke vidste, om Minutterne var Timer eller Timerne Minutter, indtil en Hunds Glammen eller Duggens Kølighed — eller maaske Natuglens Skrig pludselig kunde føre ham tilbage til Nuet.

Det havde i det Hele taget været en mærkelig Dag, tænkte Lee — den for mange Aar siden.

Først var den rige, men gerrige Sung fra Landsbyen kommen med en Pengegave til Templet, det var i og for en Ting, der kunde give Stof til flere Ugers Gisninger, for at der laa en eller anden Skurkestreg bag denne pludselige Trang til at give Guderne sin kære „Kash“, ja, det vidste Lee. Naa! og saa havde der været en Krage, der ustandselig var fløjen over Gaarden og i hæse Skrig forkyndt Død, det kribledde endnu over hele Lee's ragede Hoved af Uhygge, og det, at hans ny fine Silkekittel var bleven brændt af et Stykke Trækul, — og han kom til at bruge Sung's Penge til en ny, — og han havde dog bestemt, at han vilde reparere lidt paa den mellemste Tempelgaard, — ja! ja! Buddha kunde dog maaske finde paa at hævne sig.

Men det mærkeligste, det, der havde faaet Lee til at rende rundt med en underlig Fornemmelse i Mellemgulvet af Spænding, det var, at en hvid Djævels Tjener var kommen med Kokke, Coolier og en hel Cart fuld af Kasser og Tøj.

Først havde Lee rent ud nægtet at tage imod dem; tænk om han denne Gang virkelig fik nedkaldt Buddhas Vrede over sig. Men Tjenerens Beretning om den hvide Djævel og hans

„Tai-tai“*), der allerede om en Time vilde være der, samt en utæmmelig Nysgerrighed, blandet med Griskhed efter de Penge, som disse Hvide var bekendt for at strø om sig, fik Lee til at hente Nøglen til Gæstehuset.

Alle disse fremmede Coolier og Tjenere var løbet omkring med de forunderligste Ting, der fik Lee til i den Grad at glemme sin præstelige Værdighed, at han ustandselig havde gaaet og fodret sine Guldfisk og Fugle for at faa et Glimt af alt dette nye at se. Men da et rungende „boy“ fra den nederste Tempelgaard fik Tjeneren til — med Pisen flagrende for Vinden — at styrte sig i vildt Løb ned ad Trapperne, da var den besynderlige Gyngen i Lee's Mellemgulv bleven saa stærk, at han, paa en til hans høje Stilling lidet svarende Maade at bevæge sig paa, var faret ind i sit Hus og — maatte hans Tjenere aldrig opdage dette — da de hvide Djævlens Skridt hørtes paa Trapperne, forsigtigt havde listet sig til med Øjet mod en Revne i Døren for første Gang i sit Liv at betragte de saa berygtede hvide Djævla.

*

*

*

I seks Dage havde disse hvide Djævla levet i Templet. I seks Dage havde Lee oplevet mere end i hele sit øvrige Liv.

Seks Dage havde han drukket af den gule, hede Drik, der først river i Halsen, derpaa varmer i Maven og endelig bringer Blodet op til Ens Hoved og gør En saa bedrøvet, man husker alle sine Synder, og man har mest Lyst til at græde.

Og saa hun — Hundjævelen — hendes Øjne var som Himlen, der hvælver sig over En, hendes Haar som Maj-

*) Kinesisk Ord for „Frue“.

sen, naar den — høstet — ligger paa Tagene i Solen, hendes Hud saa hvid som Magnoliatræets Blomster; man saa — man anede alle disse Linjer, alle disse runde Former; hun lo, hun sang, legede med Guldfiskene i Kummerne, plyndrede Træerne for deres Blomster og Blade; over alt saa Lee hende, hørte hende. To Gange havde han mødt hende paa Buddhasøjlen, hvor hun sad og drømte med Hænderne foldede om Knæet.

Lee tog sig om Hovedet, hans Tanker var som en Støvstorm ved Sommertid, saa hvirvlende, saa hede.

Hun havde draget ham som Vandet de tørstende Æsler, og dog havde han hadet hende og hele hendes Race med hende.

Hendes Legeme — skjult og dog understregende alle disse lokkende Enkeltheder, hans egne Kvinders saa fremmed — havde faaet ham til at kaste sig paa Lejet i hedt Begær, medens Stanken, denne sære Lugt, som disse Djævla havde, blandet med den søde vample Duft af tørrede Blomster, som hun altid bragte med sig, kunde faa det til at vende sig saa underligt i hans Mave og drive Vandet op i hans Mund, saa han intet kunde spise, ja! knapt ryge for Væmmelse og Svimmelhed.

Men — Lee's Øjne fo'r aarvaagent rundt i Gaarden — ingen havde mærket dette, han kunde sidde med Benene korslagte under sig, med Hovedet lænet mod Muren og Ansigtet stift i sin Gullighed, som var han død. Saaledes havde han siddet Time efter Time, hans Aand samtalede med Buddha, sagde Coolierne og Tempellærlingene, ingen maatte forstyrre ham.

Ja! Lee var en stor Præst.

*

*

*

Han begreb aldrig, hvordan det var sket, det laa jo nu saa langt tilbage i Tiden; men hver Gang Mindet meldte sig, jog det som en Gysen gennem hans Krop.

Hun var bleven ganske ene tilbage i Templet med sin Boy og sine Cooler, — aa! disse hvide Djævla gjorde jo, hvad de vilde. I selve hendes Ubeskyttethed var der noget, der fristede; han følte sig som Rovfuglen, der — svævende over Dammen — ser Fiskene ubekymrede lege, sikker paa sit Bytte, paa Forhaand nydende, roligt glidende paa sine Vinger, snart fjærnt, snart nær for — pludseligt — at gribe.

Som det havde koglet den Nat med Varme. Hun havde været inde i hans Stuer, bringende med sig denne Lugt, fæstnende den ved alt, hvad han havde samlet sig derinde af uundværlige og kære Ting.

Han havde bevaret sin Ro, man vilde jo nødigt tabe sit Ansigt. Hun var bleven fræk i sin uvidende Barbarisme, var kommen tæt hen til ham for at beføle Silken i hans gule Præstekittel. Da var det, som skulde han faa ondt eller ogsaa — eller ogsaa —

Og saa huskede han, at da var det, som var det bleven indblæst i hans Aand, at han maatte tilintetgøre hende; jo! sikkert — saaledes havde det været; Buddha havde tilhvisket ham.

Disse Barbarer, disse Djævla, som plyndrede, som hærgede Landet, dette eneste Land paa Jorden, — paa dem vilde han hævne sig ved i overlegen Ro at myrde.

Men inderst inde i hans Hjerne, i Blodet, der hamrede i alle Pulse, havde det hvisket: Hvorfor ikke eje, nyde dette Ukendte — dette — som var kommet paa hans Vej denne ene Gang i Livet, og som aldrig vilde komme igen. Aa! som han huskede det endnu.

Lee vuggede sit Hoved svimmel ved Erindringen. Nat-ten havde været hed. Maanen steg som en blodrød Kugle

frem over Bjærgkammene. Cicaderne sang, og Bækken mumlede saa døsig.

Hun var steget opad over Terrassen, opad mod Buddhasøjlen — vel for at søge lidt Kølighed i Højden, og han var listet efter. Dog først havde han tændt Lys i sin Stue, for at de andre skulde tro, at han studerede.

Da han havde naaet hende, sad hun deroppe øverst paa Buddhasøjlen Tag med Hænderne om Knæet, som hun plejede. Han havde listet sig saa sagte, lynsnart havde han grebet om hendes Hoved og presset Klædet i hendes Mund. Hun havde ikke kæmpet — hendes Øjne havde stirret — vanvittige af Skræk —, og han havde taget, nydt, graadigt, hastigt, skælvende som i Feber. Og bagefter — bagefter havde han, led ved sig selv, led ved hende, i Skuffelse, Hævnerrighed og Had, med Foden sparket den bevidstløse Kvinde ud over Buddhasøjlen Rand.

Denne underlige Lyd af hendes Legeme, der faldt, havde gjort ham saa isnende kold, det havde jaget gennem ham som af Frygt.

Hurtigt var han listet ned, havde taget Tørklædet ud af hendes Mund og ordnet hendes Klæder.

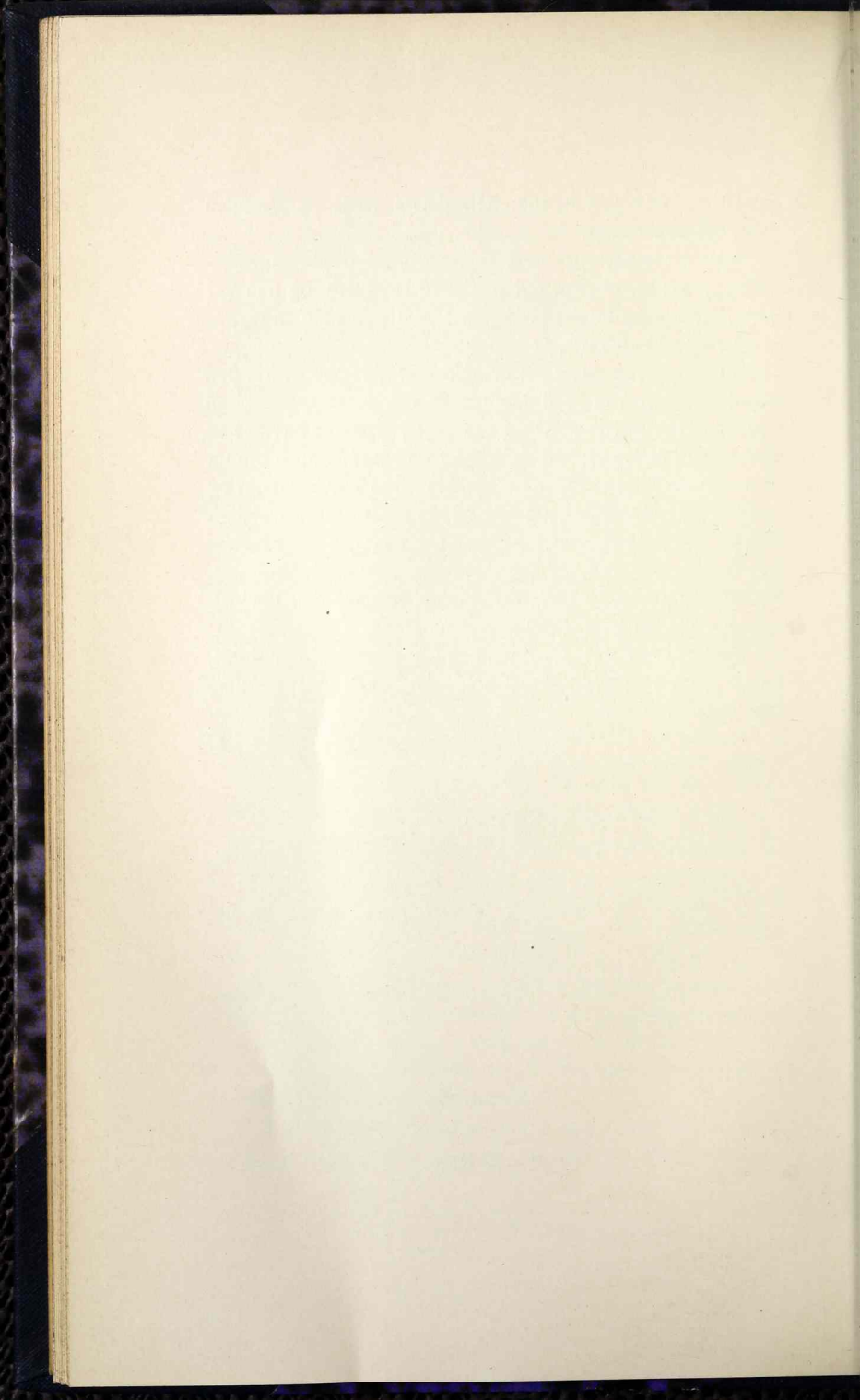
Saa var der Vrøvlet bagefter.

Djævlene, der var komne, Beskyldningerne, Forhøret.

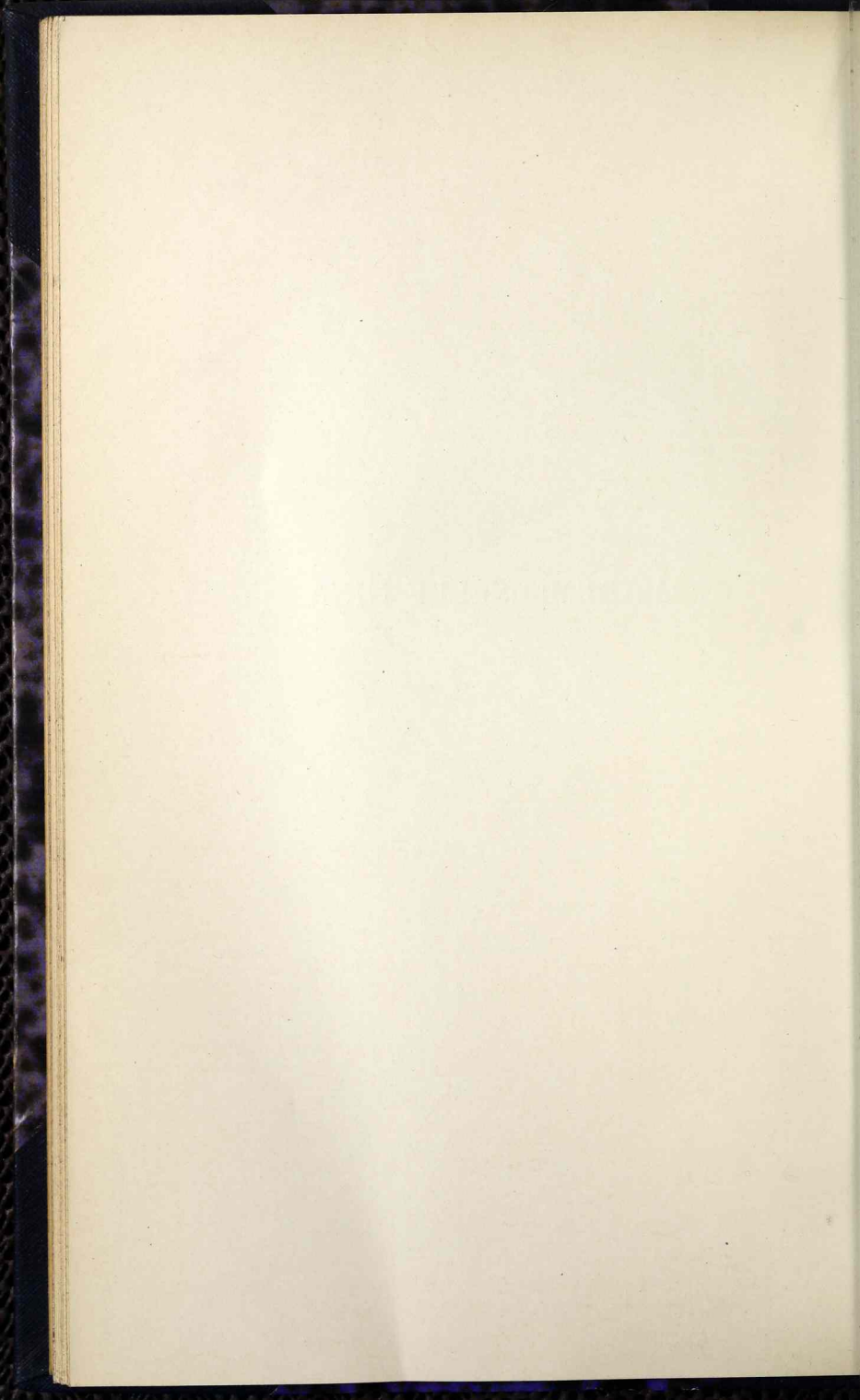
Ubevisligheden af hele Sagen, til sidst Erkendelsen af Døden ved Ulykkestilfælde, Nedstyrtning og endelig det blanke Sølvs i hans Haand.

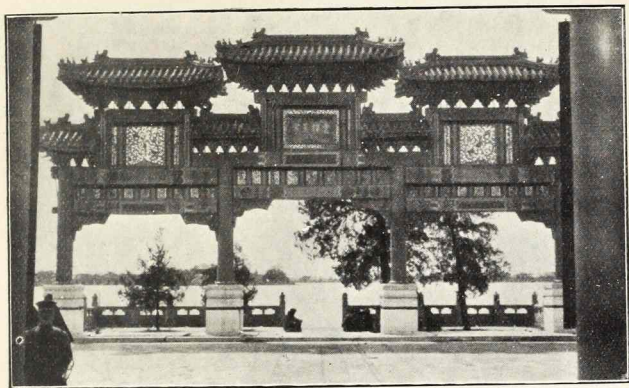
Ja! Buddha var naadig!

Lee lænede Hovedet tilbage — lo indadvendt — skadefro ved Erindringen.

MADemoiselle NINA

Sommerpaladset.

Monsieur Godar er en højt ansat Embedsmand i Toldvæsenet, og Madame Godar er bekendt for sin Kæphest „Børneopdragelse“ — tilsammen har de tre Pigebørn.

Shara — den ældste — er ældre end Madames Kæphest og er derfor heldig undgaaet at blive eksperimenteret med. Hun er høj, mørk og stille, driver ingen Sport, medbringer altid sit Sytøj, naar Lejlighed gives, og bruges gerne til at skænke Te ved de forskellige Legationers „at home“.

Den næste — Lilly — har delvis været udsat for Madames opdragende Aand. Hun svømmer godt, spiller glimrende Tennis og er kejthaandet. Hidtil har ingen kunnet give Løsningen paa, om hendes sorte, mørkrandede Øjne rummer Tanken om Alverdens Last eller søde, uskyldige Pigeindrømme.

Nina — den yngste — er Moderens Øjsten, Madames Stolthed, glimrende Bevis paa og straalende Resultat af hendes Opdragelsesmetodes Rigtighed.

Mademoiselle Nina har lige fuldendt sit Toilette. Hun staar nu paa Verandaen og afventer Madames forsinkede

Tilsynekomst, begge skal til „at home“ i den engelske Legation, hvor de skal træffe Mr., Mrs. og Miss Jones, hvis Ankomst til Byen er Forsaisonens store Begivenhed.

Man glæder sig til disse ny Mennesker, nu da man hele Vinteren har gaaet og gloet paa hverandre. Man kan hinanden udenad, baade det, der er gjort, det, der skulde være gjort, og det, man tror er bleven gjort. — De lidt ældre Herrer glæder sig til Moderen, de lidt yngre til Datteren, og Damerne til Faderen; ja! for der er jo intet andet at gøre i dette brogede Østen, hvor Tiden falder En saa fortvivlende lang, hvor Heden — ikke Arbejdet — trykker En, hvor Luksus og Ødselhed hersker, og hvor Sladderer er Førsteminister, end at kaste sig ind i en af disse smaa Flirtationer, som tilsyneladende tager sig saa uskyldige ud, og som bundet, Gud ved hvor.

Endelig! der er Madame, hun standser beundrende paa Trappen.

„Hvor du er smuk, Nina, mon dieu, hvor den Hat dog klæder dig.“

De stiger til Vogns, for skønt der kun er ti Minutters Gang fra den godarske Compound til den engelske Legation, er det dog „the fashion“, at man kører. Madame nyder sin Victoria med Gummihjulene, Kusk, Tjener og Forridder.

„Mamma, hvad er egentlig disse Jones?“

„Hvilket Spørgsmaal, ma petite, som om det ikke er aldeles tilstrækkeligt, at Sir Eduard og Lady Egerton staar inde for dem ved at præsentere dem for os. Forresten er de Millionærer, og jeg tror herude i Anledning af et Laan. Men hvor yndigt for dig, Nina, at faa en jævnaldrende Veninde.“

Maaske tænker Nina, der ingenlunde glæder sig til en Rivalinde til sine korte Skørter, barnligt naive Lader og dermed følgende Friheder, anderledes —; ti ingen er som hun Mester i — med uskyldsren Stemme og store duggede

Dueøjne — at sige de frygteligste Tvetydigheder, den søde Unge, hun ved jo ikke, hvad hun siger — og dog — naar Øjenlaagene langsomt sænkes for at lade de lange, buede Øjenvipper forførerisk hvile paa Kinderne, kan der i Mundvigene dirre et saa vidende Smil, at det ofte giver de mest erfarne Herrer noget at tænke paa.

Den godarske Ekvipage kører gennem Portalen, hvor den rødtrøjede Skildvagt gør Honnør. En Summen af Stemmer i det Fjerne forkynder, at Selskabet er samlet paa Tennisbanen, hvor Teen serveres.

Boy'erne i deres lange, blaa Kitler med de røde Silkeveste, deres sorte, opbræmmede, stive Hatte kransede af røde Silketridser og deres langskaftede sorte Fløjlsstøvler, byder Te, Is og Kage rundt.

Magelige Kurvestole og smaa Borde er stillede overalt. Her holder Damerne Hof; man kan, endog uden at være i Besiddelse af et øvet Blik, have Fornøjelse af at se, hvem der tilhører hvem, og hvor mange hver har; ti det er Østens Tiltrækning — det vil sige for Damerne — at der næsten er et Dusin af det saakaldte stærke Køn at tildele hver enkelt af de for deres Pikanterier og særlige Charme saare velkendte Damer.

Lady Egerton og Mrs. Jones med Datter giver Audiens til ældre fremadstræbende Herrer og Damer. Idet Madame og Nina nærmer sig, spredes Flokken let for at iagttage Præsentationen og Lady Egertons hjærtelige Kys; — ti alle ved, at netop disse højt lydende Venskabsytringer er det bedste Tegn paa, hvor inderligt disse to Damer hader hinanden.

„Vera,“ siger den høje tynde Mrs. Jones med en Stemme, der ligger oppe i Ganen, „Vera, hvor morsomt for dig her ude at træffe en jævnaldrende, I maa se at blive Veninder, Børn,“ og hun holder Stanglorgnetten mønstrende for Øjet; gennem hendes langsomme, gennem Generationer tilpassede Matronehjerne gaar den Tanke, at dette

lille fordærvede Pigebarn saa lidt som muligt bør omgaas hendes Vera.

De to Fruer nedlader sig, de drøfter Vejr og Rejse og ender med det vigtige Modespørgsmaal, om de lange Handsker nu igen skal svare til Pynten paa Hatten, eller om det dog maaske ikke er det mest stilfulde altid at være i sorte.

„Aa, her har vi det saa let,“ siger Madame, „her gaar vi næsten altid i hvidt.“

„Man maa dog tage Hensyn til sin Alder,“ den sortklædte Mrs. Jones lader sidelæns Blikket strejfe den buttede — den næsten altfor buttede — hvidklædte Madame Godar.

Imidlertid spaserer Nina og Vera i Arm ned langs Tennisbanen. I begge arbejder samme Tanke, at prøve hinanden og, om det var muligt, at faa noget ud af det fremtidige Samvær.

Den høje, lyse Miss Vera, den lille, mørke Mademoiselle Nina, de klæder hinanden, føler det instinktmæssigt og glæder sig.

Hinandens ydre Fejl har de unge Damer ikke været længe om at opdage. At Miss Vera skjuler de lidt store Fødder under en moderne, lang Kjole og den flade Barm under Kniplingernes brusende Væld, er Nina straks bleven klar over, ligesom Vera har opdaget Ninas vel røde Mund og sarte Teint og grunder over, hvad hun bruger, eller om det er saa uheldigt at være Natur.

„Der har vi Madame Bernard avec son flirt,“ mumler Nina.

„God in heaven, mener De den duknakkede Dreng, han kan jo være hendes Søn.“

„Ikke sandt, jeg har hørt Netchidorff sige, at han næsten altid maa være fuld — for at holde til det.“ Nina skæver op for at se Virkningen af sine Ord.

Vera trykker hendes Arm forstaaende. „Tror De, det

er — un question d'argent? Hør! skal vi ikke være Dus, og saa maa De sætte mig ind i Familielivet her — De forstaar.“

Naa saadan! tænker Nina.

Hvor pikant, tænker Vera, og de unge Piger standser begge for at give hinanden et Kys.

„Let us make a bet,“ siger Persson, der er Journalist og har naaet den Alder, hvor man er tvungen til at være Tilskuere ved Ungdommens Lege, til Major Sims, „let us make a bet, at den Pagt, der her blev sluttet, vil bringe os megen uanet Fornøjelse.

„Næ! Gu' vil jeg ikke nej,“ klukker Sims, „jeg kender, God save me, Mademoiselle Ninas Type.“

*

*

*

Familien Jones er flyttet ind i Prinseyamen lidt i Ud-kanten af Byen.

Dette Bygningskompleks med dets Haver, Huse, Stalde og blomstersmykkede Gaarde, denne Blanding af gammel kinesisk Kultur og moderne, europæisk Usmagelighed tiltaler Mr. Jones' parvenuagtige Smag. — Hele denne Skare af krybende Tjenerpersonale tilfredsstiller hans lidt fordærvede Fordringer til Luksus og Omgivelser.

I et af Sidehusene har Miss Vera indrettet sig med Sove- og Badeværelse samt Dagligstue og sin Ahma.

Spraglet kinesisk og japansk Krimskræms ligger, hænger eller staar over alt.

Silkedraperier, Divaner og bløde Lænestole er anbragte og indbyder til vellystig Hvile. Et Menneske, der — intet anende — kom herind, vilde tro sig hensat i en fransk Demimondedames Boudoir og ikke i en ung Dames Salon, en ung Dame af det bedste Selskab.

Paa en Divan ved Vinduet ligger Vera paa Maven, Hovedet støtter hun i Haanden. Foran hende paa en Silkepude ligger en Roman; Kjolen har hun afført sig, og om hendes ranglede Skikkelse og magre Skuldre ligger en blød Silkekimono.

Døren til Soveværelset staar aaben og derinde paa Gulvet sidder Nina og Ahma'en — ivrigt beskæftigede med at sortere en Del Tøjblomster, der skal bruges til et Costumebal.

Nina rejser sig pludselig.

„Det er dog en djævelsk Varme, jeg tror, jeg render ind og tager et Styrtebad.“

Lidt efter høres lydelig Plasken og saa Raabet „Ahma“ — en Dør smækker.

Vera drejer sig om paa Ryggen, Armene slynger hun ind under Nakken, Bogen glider paa Gulvet med et Bump, de vandblaa Øjne lukker sig.

Døren til Gaarden gaar op, Mr. Jones bøjer sin høje Skikkelse lidt for at komme ind.

Hans Blik glider hurtigt rundt i Stuen, han ser Datteren, der sover, Bogen og den halvtømte Bonbonskaal paa Gulvet. Han skal lige til at gaa igen, da opdager han paa en Stol Ninas Hat, — hvad! er den lille Kat her — hans Blik glider videre — mod den aabne Sovekammerdør — derinde paa Gulvet ligger et Par Strømper, et Par Sko, et Korset — stille — stille — lister Mr. Jones sig frem.

Døren til Badeværelset gaar op — Nina kommer ind.

Badekaaben er svøbt om den lille buttede Skikkelse. Nederst nede titter de smaa lyserøde Fødder frem, Haaret er sat op med megen Uorden og et Par Haarnaale.

Et Nu stirrer disse to maalløse paa hinanden. Da griber en stærk Arm Nina, en Haand glider sagte ind under Badekaaben — en Mund lukker hendes med et vellystigt Kys.

For at udelukke Middagsheden er alle Persienser rullede ned for Vinduer og Døre.

Familien Godars Compound er som uddød.

Alle Blomster og Blade ligesom bøjer sig og visner paa deres Stilke.

Ude paa Gaden hører man af og til en Ritshaw rulle forbi — frembringende denne underlige, raslende Lyd, der vel kommer af de for løst siddende Hjul.

Inde paa Verandaen ligger Nina. Halvskygge er der overalt herinde, den lader hendes lyse Kjole og Puderne under hendes Hoved træde frem med en mat Hvidhed. Hun kan lige skimte Røgen fra sin Cigaret. Den stiger op — graablaa og gennemsigtig.

Hendes Pande er fugtig af Sved, hendes Tindinger banker, Øjnene er lukkede som i Smerte. Pludselig aabner hun dem — Nero, hendes Bulldog, kommer dvask sjaskende ude fra Gaarden og smider sig sidelæns i den brede Lysstribbe, Middagslyset danner fra Verandaaabningen ind imod Entrédøren. Tankeløst lader hun Blikket hvile paa Hundens, tankeløst følger det Fluerne paa deres drilske Leg. Hvor idiotisk, en Flue sidder stille paa Gulvet lige foran Hundens Næse, den gnider sine Bagben mod hinanden, pludselig kommer bagfra en anden løbende, den puffer til den første, begge summer med et kaadt „Sss . . .“ hen i Neros Næse; Nero nyser, Legen begynder forfra — hvor idiotisk.

Nina drejer Hovedet som i Smerte. Hvorfor — hvorfor er alt det kommet over hende?

Først var det Hele en Overrumpling, en Hændelse, saa begyndte hendes Sanser at melde sig, saa bød de, og hun gav sig over.

Først Smerterne, gennem Smerterne Nydelsen, Befrielsen. Den tilfældige Hændelse førte gennem Sansernes Bud til planlagte Nydelsesstunder, først sjældent — forsigtigt, saa hensynsløst ofte.

Brød hun sig om ham, ham, der havde ført hende ind i alt dette? Hun smiler frygteligt, Munden trækker sig med et underligt forpint, haanligt Træk nedad, bryde sig om sin saakaldte bedste Venindes Fader. — Aa! men hun maatte jo, og hun var den Eneste, der bød. — De gjorde det jo allesammen. Hvor tit havde hun ikke hørt det: „Det kan man sgu ikke gøre for, Kære, det er Klima, Føde og Omgivelserne, der gør det.“ — Var de da ikke alle smilende lykkelige, havde de ikke alle dette Træk af Viden om Munden, og hvor faa af dem elskede saa.

Hvor hun huskede den Dag, hun havde sagt det til Jones. Det var en Morgenstund, de kom hjem fra Ridning paa race-course; han havde set paa hende — først med Modvilje i det bydende Blik, og saa var Smilet kommet, dette overlegne Smil, og han havde slaaet sig paa Laaret og sagt: „Jeg Fæ! — jeg store Fæ, jeg burde betænkt, jeg havde med et Barn at gøre,“ og saa grebet om hendes Haandled: „Hvorfor spurgte du ikke?“ — Ja! hvorfor havde hun ikke spurgt, nu maatte hun jo enten blive her eller tage med Jones til Paris, han havde en Forretningsrejse for. Han havde spurgt hende ud om — hvornaar — og — hvorlænge — uf! det havde været saa flovt, og til sidst havde han sagt: „Det gaar sgu nok — den skal vi nok klare.“ — Ja! naar hun blot kom til Paris, hun var jo køn, hun havde læst det saa ofte i Mændenes Øjne; der var Frihed, Elskov — Champagne, alt det, hun havde læst om i sine kære, forbudte Bøger.

En Symaskines sagte Snurren fik Nina til at dreje Hovedet. Saa reparerede vel Ahma den blegrøde Kjole, hun skulde have paa til det russiske Legationsbal. Men hvis hun nu rejste, saa kom hun jo ikke med, hvordan skulde hun i det Hele komme væk herfra? Hun maatte flygte — og Skandalen — du godeste Gud! — Skandalen — om hun nu løb ind til Mamma og fortalte det Hele, lagde sig ind til hende og sagde: „Lille Mams, din ulykkelige, lille Nina.“

Hvor taabeligt, hun kendte jo slet ikke sin Mo'r, havde jo kun hyklet og løjet for hende saaledes, som Mamma igen hyklede og løj for hele Verden.

Som det Hoved dog gør ondt, hun klemmer de smaa klamme Hænder om Hovedet.

Pludselig bliver hun ganske rolig.

Aa! hvad! hun er jo ung endnu, Livet er dog saa dejligt, det gaar nok, det skal gaa. Saa smiler hun glad, skubber Pud'en bedre ind under Hovedet, hendes Øjne falder paa Nero, — Nero! — hvorfor ikke, er det Hele ikke begyndt med en Tilfældighed, — lad en Tilfældighed da bestemme, hvad hun skal gøre. Hvis Nero rejser sig og gaar ud i Solen og Lyset — ud til Varmen og Besværlighederne, saa bliver hun og fortæller Mamma alt; men er den klog og magelig, gaar den fra Lyset ind i Skyggen — saa rejser hun.

Hun ligger stille og vogter den. Tiden gaar — Heden er forfærdelig.

Hendes Hjærte banker, hun har en underlig sødlig Smag i sin Mund.

Hun strækker Haanden ud, tager en Cigaret, fugter den med sin Tunge, slutter saa med de tørre Læber om den gyldne Spids, griber saa Tændstikkerne — tænder — og idet hun atter sætter Æsken tilbage, støder hendes Haand mod Cigaretbægeret, det vælter og falder med et Bump til Jorden.

Nero springer op med et Sæt. Nina ligger ubevægelig. Hunden sætter sig, den stirrer melankolsk ud i Sollyset — rejser sig — strækker sig og lusker dovent ind paa Verandaen i Skyggen.

*

*

*

Skønt det er tyve Minutter før Togets Afgangstid, er de fleste kinesiske Passagerer dog komne. De arrangerer

sig med deres Koner, Børn, Bylter, Tekurve og Piber; det er jo en Begivenhed, man vil nødigt komme for sent.

Nu har de faaet Cigaretter og Piber frem, det er saa rart saadan i Ro og Mag at betragte de Hvides Færd. Dette er jo „mail“ Tog, de Hvides Tog, naa! man har jo sin Billet, ingen kan smide En ud.

Conversationen gaar ustandseligt.

Sælgerne falbyder deres Varer, saltede Andeæg, Brød, Roer, Bananer og Druer, jo! jo! lækre Ting. Af og til læner de sig fortroligt op mod Vognen, den fine Mandarin smiler nedladende, naa! man er jo paa Rejse, man glemmer sin Rang; fortroligt bøjer den fine Mand sig ud af Vinduet og byder sin Opiumspibe.

Se! se! der kommer en hvid Tai-tai.

Kjolen bølger om hende som hvidt Skum, Parasollen læner hun yndefuldt mod Skulderen, den behandskede Haand drejer Skaftet ustandseligt som i nervøs Spænding.

Se, Se! der kommer den hvide lau-je.

Lædergamascherne sidder stramt om de velformede Lægge, Sportsdragten ulasteligt paa den mandige Krop, han svinger Solhjælmen, Damen nikker — de mødes.

Kineserne ser diskret til Siden, den Slags skal man ikke belure.

Der kommer nogle Tjenere slæbende paa Kufferter og Vadsække, efter følger Mr. og Mrs. Jones med Vera.

Mr. Jones stiger ind i en første Klasses Kupé, arrangerer sin Plaid og sin Haandkuffert, stiger ud igen, gaar mod Bagagevognen, hvor hans Tjenere er ved at placere hans Kufferter. Pludselig staar hans Nr. 1 Boy ved hans Side. „All right, master,“ han hilser militærisk med Haanden mod Huen og gaar.

Om Mr. Jones' Læber lister der sig et fornøjet Smil, han ligesom søger at glatte det ud med Haanden, idet han gaar tilbage med sin Familie.

Talrige Venner er indtrufne, man hilser, man spørger; der kommer Familien Godar — Madame og Monsieur et les deux demoiselles.

„Men hvor er Nina?“ spørger Vera.

„Det kære Barn er vel ikke daarlig,“ — dette deltagende fra Mrs. Jones.

„Jeg skulde bede, især Dem, Mr. Jones,“ Madame slaar ud med Haanden, „la petite har Migræne, hun er i sin Seng, for et Par Timer siden fik hun et Pulver for sit Hoved, saa bad hun om Ro, nu sover hun vel.“

„Der er Lady Egerton,“ udbryder En, „hvor rørende.“ Løjtnant Wilson nærmer sig Mrs. Jones: „Hvor jeg er glad, vi beholder Dem og Miss Vera.“

Langt nede paa Perronen ser man den østrigske Gesandt, „mon dieu, quel chaleur, og saa var jeg nær kommen for sent.“ Han løfter Panamaen og tørrer sig om Panden med et enormt stort Silketørklæde.

En stærk Fløjte høres.

Den sædvanlige Nervøsitet griber alle, de taler højt, de ler — siger Vittigheder.

Mr. Jones omfavner alvorligt, rørt sin Familie.

Mrs. Jones har faaet sit Lommetørklæde frem, hun pudser sin Næse højt og ofte, som om hun ad denne Vej bedre kan faa de genstridige Taarer til at komme.

Et Ryk — Toget begyndte at glide, ujævnt stødende, ud fra Perronen.

Mr. Jones er sprunget op, han staar ubevægelig paa den lille Afsats for Enden af Vognen.

Pludselig bryder der oppe fra Muren en knaldende, spruttende Lyd frem —, det er Tjenestefolkene, der sender deres Herre det sidste „Lykke paa Rejse“ i Form af det sædvanlige Fyrværkeri.

Toget glider gennem Muren.

Han betragter Gaderne ved Siden af Skinnerne, deres

Carts og tohjulede Lastvogne, deres vrímlende, brogede Folkeliv og Butikker.

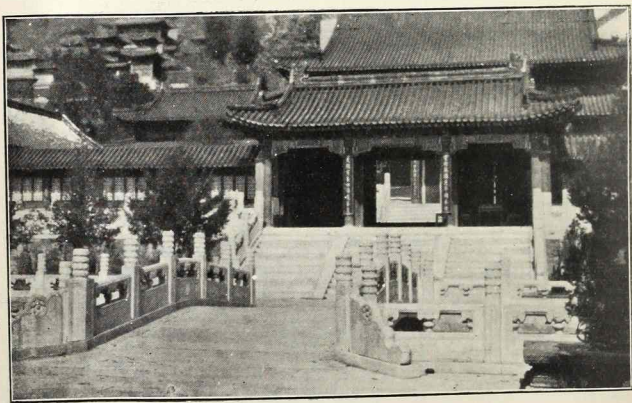
Nu glider Toget gennem den sidste Mur, tager Fart og suser pustende ud i det brune og dybt grønne Landskab.

Mr. Jones vender sig, gaar ind i Gangen mod sin Kupé.

Derinde ved Vinduet staar en lille Skikkelse, klædt i Kineserindernes sædvanlige Dragt, Bukser og kort Trøje. Ned ad Nakken hænger den lange, sorte Pisk, glat pomadiseret, omhyggelig afsluttet med en rød Silketridse.

Nu vender hun sig om og lægger med et ubestemmeligt Suk et lille — halvt uartigt — halvt benovet — Ansigt mod Mr. Jones' brede Barm.

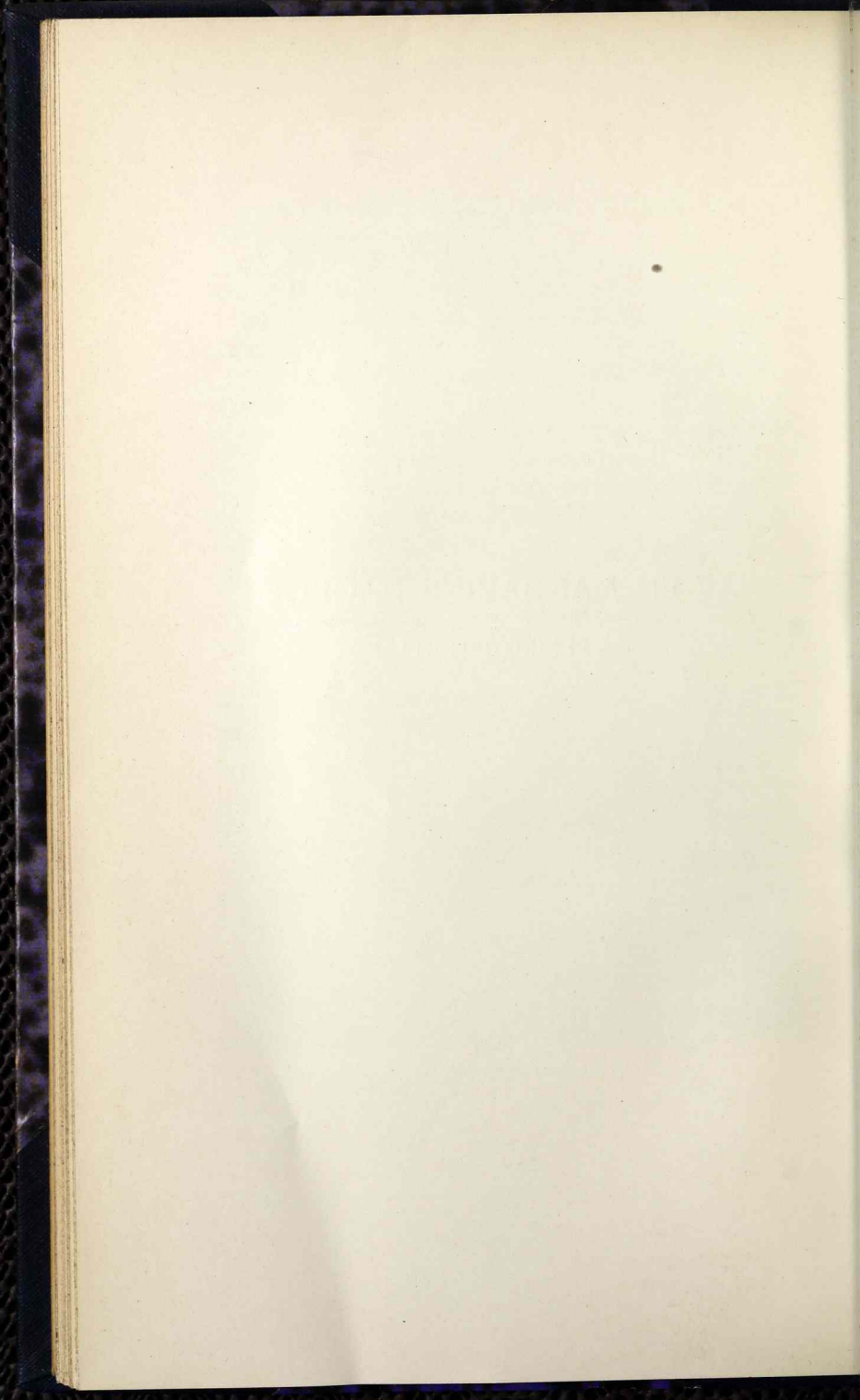
Det er — Mademoiselle Nina.

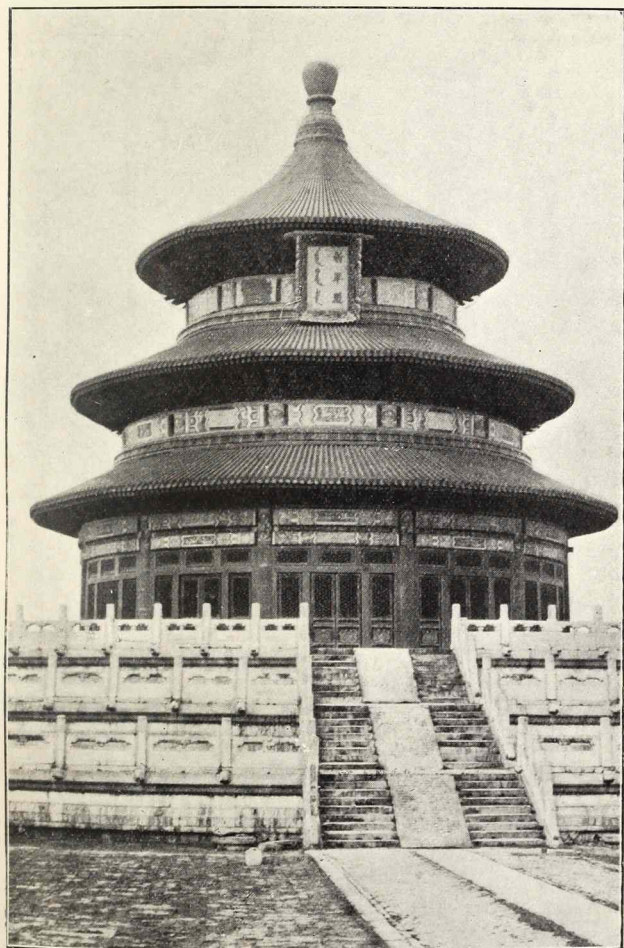

Sommerpaladset.

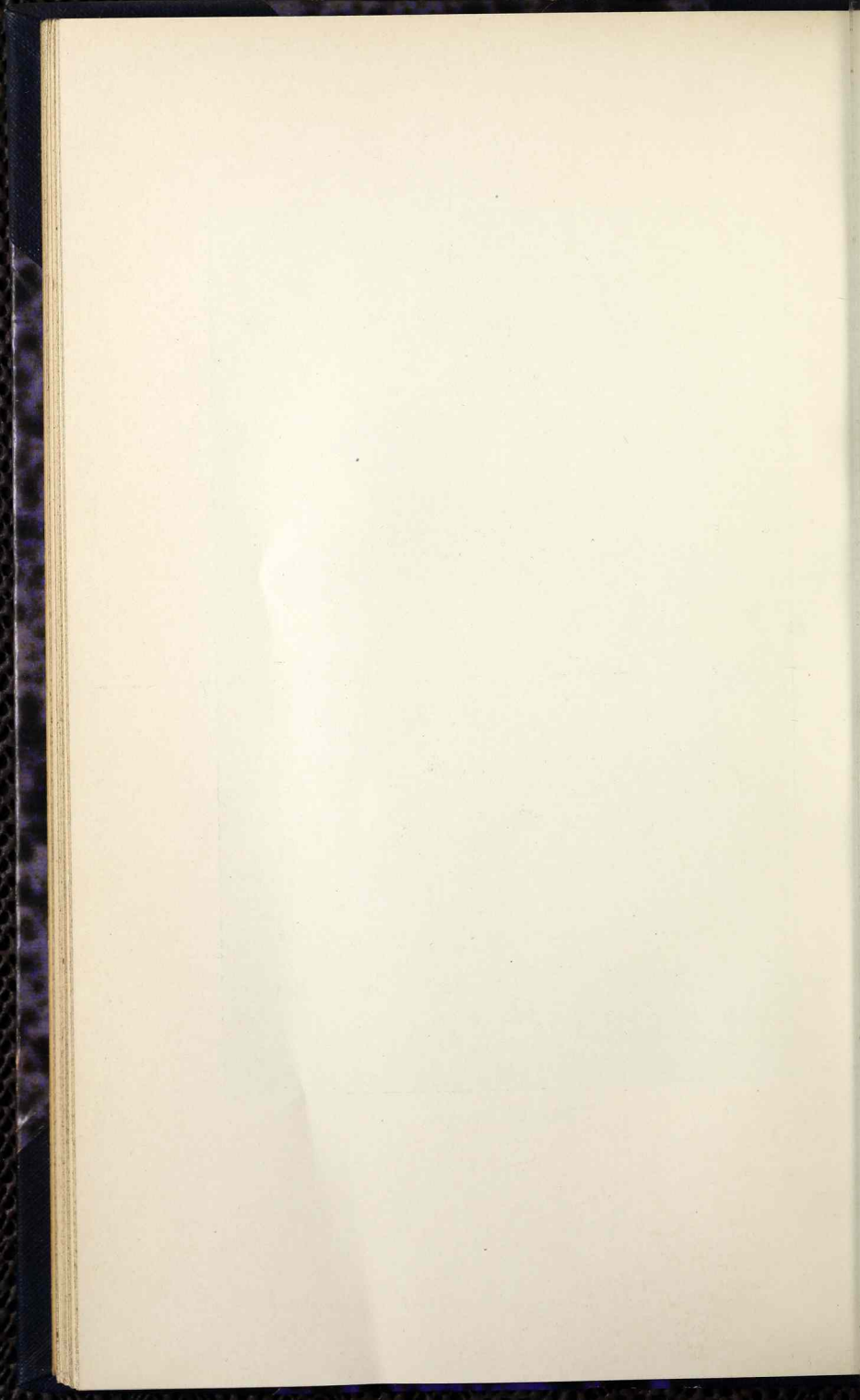
AF EN MANDARINS DAGBOG

PEKING 1911—12

Himmelens Tempel.

15. September 1911.

Jeg har længe tænkt over, om jeg ikke skulde lade min Pisk tage af. Ganske vist — jeg har ikke — som mine Venner — studeret i Europa; men det maa dog være behageligt at være denne Pisk foruden; den snavser fælt meget Tøj, og min blaa Dragt, den, der er foret med Skind af nyfødte Lam, og som jeg arvede efter min Fader, er saaledes, at jeg nu maa lade den betrække om. Det kunde jeg dog have sparet, om jeg i Tide havde fulgt de andres Eksempel og taget den fordømte Pisk af. Jeg tror, jeg gør det; de drillede mig alle ved Sungs Middag.

Det var en dejlig Middag og helt paa europæisk. Jeg savnede jo nok min Ris, men sagde ikke noget, og disse udenlandske Spiseredskaber er lidt svære at tumle.

En Ting maa man lade dem — disse Europæere — at god Vin laver de, vores „Sam-schu“ kan jo ikke maale sig dermed. Dog synes jeg, Glassene er for store. Og hver Gang, der var „Gam-bay“, saa snød jeg — ligeledes afholdt jeg mig fra at lege Fingerleg.

Jeg var glad ved at have Lee ved min Side. Han er en Søstersøn af Chang-Te — Eunuken — han fortalte meget morsomt fra Hoffet.

I gamle Dage, da Tse-Hsi var Enkekejserinde, da var Chang-Te jo ingen Ting; men nu har Tse-Hsi's Niece, Kejser Kuang-Heu's Enke, Magten, og Chang-Te er hendes Yndling.

Lung-Ju er forresten hverken smuk eller ung, hun maa være imellem 43 og 49 Aar.

Jeg kan huske, jeg har set hende — hun er lille og mager — med en meget bleg Hudfarve, næsten som en Død.

Lee siger, hun er ondskabsfuld og kold, og ikke — som Tse-Hsi — modig og livlig.

Chang-Te har jeg ogsaa set. Han er forfærdelig høj og meget stærk. Han skal have et mægtigt Humør, der nok har hjulpet ham over mange vanskelige Hofkriser. Lung-Ju har ham næsten altid hos sig, han spiser med hende af de fem Guldskaaler, og hun ser ingen af Hoffets Damer. Den lille Kejser er meget hos hende, skønt mest hos sin egen Eunuk, der ogsaa hedder Chang-Te.

Ja — disse Eunuker er mig for store paa det, jeg sagde selvfølgelig ikke dette til Lee.

Til Gengæld fortalte jeg Lee om den Gang, jeg var med til en stor Hoffest; det var den femte i den femte Maaned, der var stor Teaterforestilling.

Teatret ligger — som alle ved — paa Øen ude i Slotsøen og bestaar af fire Huse.

Ligeoverfor det Hus, hvori Scenen er, ligger det Hus, hvor Kejserinden og hendes Damegæster sidder; i Husene paa Siderne er der Plads til de mandlige Gæster. Over alt hænger der Draperier, for i gamle Dage holdt man strængt paa, at intet mandligt Øje maatte skue Kejserinden. Nu er det jo helt anderledes, Prinsesse Tsai-Hsun og Prinsregentens Frue gaar endogsaa i Arkaden, og tykke Prinsesse Tsai-Hsun er altid oversaaet med Diamanter, — disse Stene, som Manschudamer blot for tre—fire Aar siden kaldte Glasornamenter, ak! ja! Tiderne forandrer sig, men ikke til det bedre — det siger jeg selvfølgelig ikke til Lee — for han er opdraget i Amerika. Men inderst inde synes jeg, det er for galt, at man nu i alle Legationssalonerne kan se Manschudamer betragte Europæernes idiotiske Hoppen rundt, nogle af dem gør det endog selv, og har jeg ikke

til min Rædsel hørt Mr. B. — den impertinente Barbar — prale med, at han har klinket med Kejserens Onkel og talt om HøNSEOPDRÆT med Kejserens Tante — uf!

20. September 1911.

Jeg var til stor Middag hos Mr. og Mrs. A. — det er ret rare Folk.

Jeg tog selvfølgelig ikke min Kone med, jeg kan ikke med dette moderne — at stille sin Kone til Skue for Al-verden. Se nu Mrs. Lee og Mrs. Sung og den lille nydelige Mrs. Ching, de er med alle Steder — naa! det maa deres Mænd jo om.

Jeg lod som ingenting, da Mrs. A. spurgte mig. Jeg sagde, at min Kone gik aldrig ud; jeg tror nu nok, hun forstod mig.

Vi talte om Urolighederne Syd paa. De spurgte mig om Nyt — jeg har jo en Broder i Hankau — men jeg fortalte intet, man kan nemt komme i Ulejlighed; men jeg ved, at i høje Kredse venter de det værste, og alt det Guld og Sølv, de sender til Holland, jo! — jo! de er nok bange — men Guderne bevare min Mund — det er strænge Tider, vi gaar i Møde, og man kan aldrig være forsigtig nok.

23. September 1911.

Vi havde en frygtelig Støvstorm i Gaar, den kom med en utrolig Hastighed og rasede et Par Timer.

Lia var hos mig — vi drøftede Situationen, som bliver mere og mere betænkelig.

I Dag havde jeg det mærkeligste Eventyr. — Min Mafu, der er en god og paalidelig Mand, kom til at køre en ung Manschukvinde over. Det gik saaledes til: Da jeg kom fra Yamen var nogle Coolier i Færd med at reparere Gaden — Guderne skal vide, den trængte til det — min Cart hopper og skrumpler fra det ene Hul over i det andet — naa! — altsaa — Coolierne havde spærret det halve af Gaden af, og paa den anden Halvdel, der — hvor jeg kørte — var Trængselen derfor meget stor. Min Mafu bandede og svor, og saa — pludselig — holdt vi stille, og der blev en forfærdelig Raaben og Skrigen.

Jeg vilde ikke se ud — man kommer saa let i Forlegenhed — men min Mafu — den Æsel — den Søn af „a gun“, slaar Forhængen til Side og siger, at vi — ikke han — har kørt en Kvinde ned. Jeg bliver meget forfærdet — selvfølgelig — og ved slet ikke, hvad jeg skal gøre. Trafiken bliver helt standset, og en Politibetjent nærmer sig, naa! — det gør nu mindre til Sagen, han kender min Rang. Men i det samme kommer min Forridder hen, han springer af Hesten, løfter Kvinden uden videre op i min Cart, slaar Forhængen for, springer op paa sin Hest, siger noget til Mafuen, og af Sted kører vi. Jeg var saa maalløs, at jeg intet kunde indvende.

Min første Tanke var, at hun vel snavsede mine kønne og kostbare Skind til med sine snavsede Fødder, jeg er meget pertentlig med mine Ting. Derfor saa jeg ogsaa straks derhen, hvor jeg tænkte, disse plumpe Tingester maatte være — men se — det var de nydeligste smaa Fødder i højhælede Manschusko, saa kom jeg uvilkaarlig til at se paa hendes Ansigt. Det var aldeles nydeligt malet efter Moden, og hendes Haar var sat op med Smag i høj, stiv Frisure, hendes Negle var lange og emailleerede, og hun bar Armbaand og Ringe.

Jeg begyndte at tale til hende og spørge, hvor hun havde stødt sig, da hun blev væltet af min Cart — det var jo min

Pligt. Hun rødmede saa ungt og uskyldigt og var meget forvirret — det tiltaler mig, naar Kvinder er bly og bange — min egen Kone er desværre af et meget bestemt Gemyt.

Til sidst fik jeg ud af hendes sagte Svar, at hun ikke var meget forslaaet, men at hun troede, at der var noget galt med hendes Arm; saa gav hun mig sin Moders Adresse, og jeg bad Mafuen køre derhen.

Jeg støttede hende, saa godt jeg kunde paa hele Vejen og var næsten ked af det, da vi naaede hendes Moders Hus, det var paa den anden Side Chin-mên, tæt ved Muren.

24. September 1911.

I Gaar lod jeg min Pisk skære af. Jeg er ikke helt sikker paa, om det klogt, hvad jeg har gjort — naa! nu faar vi se. Jeg har ladet en falsk Fletning sy fast i mine Huer, saa lægger man ikke saa meget Mærke til Forandringen.

Jeg har intet sagt min Kone om Manschudamen, og jeg har paalagt min Mafu og Forridder intet at sige; jeg hader at blive spurgt ud, og min Kone er meget nysgerrig.

30. September 1911.

Jeg tror, jeg er helt forelsket.

Længe gik jeg og betænkte mig, men saa tog jeg dog ud og saa til min lille Manshudame.

Jeg kalder hende May.

Jeg kan godt lide at vise hende, at jeg er kendt med udenlandske Skikke og Navne, og hun er stolt og glad ved sit ny Navn og har bedt sine Veninder kaldte sig ved det.

— Min lille May (gid min Kone sent erfare dette!) bor helt ene med sin Moder og en gammel Tjenestekvinde.

Moderen ejer flere Huse i Gaden og er ret velstaaende, hun har kun et Barn til — en Søn i Nanking. Jeg forærede hende en And og nogle Krabber, — hun blev glad. Hvad mon jeg skal give min lille May. Blot jeg turde tage hende til Medhustru, det er jo lidt ude af Moden, og Lee og de andre vilde falde over mig som Hundene over Katten, — og min Kone — naa! saadan helt uden hendes Samtykke kan jeg ikke være bekendt at gøre det.

May vilde nok, jeg er jo rig, og selv om hun kun blev min anden Hustru, skulde jeg dog nok sørge for, at hun fik det godt. Jeg har ikke sagt noget til nogen, — man skal vel overveje alt, før man taler.

2. Oktober 1911.

Jeg har længe intet hørt fra min Broder. Der er nok slemt uroligt i Hankau, efter hvad Aviserne siger, og General Chong-Piao er paa Vej derned.

Jeg er hver Dag hos May.

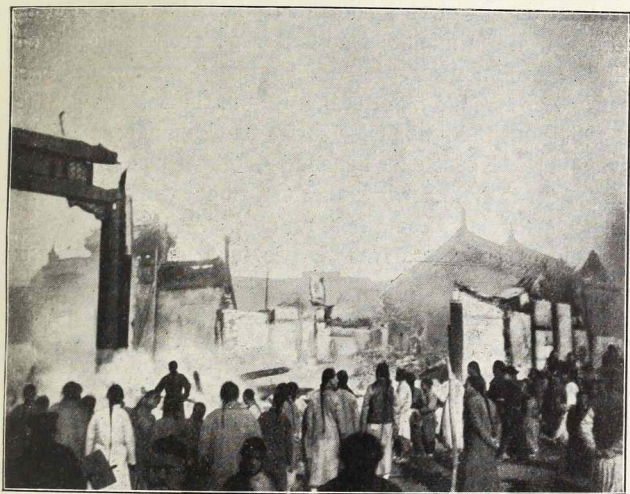
Moderen synes at forstaa mine Planer, skønt jeg intet har sagt, og hun bifalder dem; ti May og jeg er meget ene.

Jeg har foræret May Cigaretter, som jeg købte hos Filipina paa Hatamen — og et stort udenlandsk Spejl; Moderen har jeg givet en udenlandsk Vase.

Værst er det med min Kone — hver Dag maa jeg finde paa nye Løgne.

Jeg gaar tit blot en ti Minutters Tid ind hos en eller anden Ven, saa siger jeg, at jeg har været der hele Tiden.

Jeg har maattet give min Forridder og Mafu højere Løn.

Brændende Bydel.

10. Oktober 1911.

Ak! ja! det er slemme Tider, intet uden Oprør og Brand.

I Hankau slaas de — blot min Broder dog ikke kommer i Ulykke, jeg har intet hørt fra ham længe.

Alle taler om Yuan Shi-kai's ny Værdighed. — Nu har jeg afgjort det med May's Moder, at naar passende Lejlighed gives, skal jeg officielt gøre May til min Hustru — hun er det alt nu — og jeg betaler Moderen klækkeligt.

Guderne føre mig sikkert gennem det, der nu skal komme.

14. Oktober 1911.

Som de dog slaas i Hankau og hele Riget. — Det er sørgeligt, at saa mange af de kejserlige Tropper gaar over til de Revolutionære. — Mr. C. fortalte, hvorledes han havde været Vidne til, at et helt Kompagni Soldater ganske roligt og uden at raabe eller skrige havde bundet et Stykke hvidt Tøj — Klæde eller lignende — om Armen og derefter samlet deres Geværer og andre Genstande sammen og forføjet sig til den nærmeste Oprørslejr. — Mr. C. sagde, det havde gjort mere Indtryk paa ham end det blodigste Slag.

Her i Peking har Uroen grebet alle, Folk flygter, og lange Rækker af Vogne med Møbler og Kasser kører ud af Byen.

Der er Politivagt ved Bankerne, saaledes bliver de stormede af Mængden, der vil have sine Penge.

Paa Muren og ved alle Porte er sat dobbelt Vagt.

Regeringen er meget urolig, og Prinsregenten sidder nok løst paa sin Stol.

Sung har sendt sin Kone og sine Børn til Tientsin. Han har givet mig en god Ide, jeg vil ogsaa sende min Kone bort, saa gaar jo alt af sig selv, — May kan flytte til mig, her sker forhaabentlig intet i Peking, og hun kan jo bortlægge sin Manschuklædning.

Det er da godt, jeg intet har sagt til min Kone, nu faar hun det først at vide, naar alt er ordnet.

18. Oktober 1911.

Endelig Brev fra min Broder i Hankau; jeg vil dog ordret nedskrive noget af hans Brev:

„Jeg har for en stor Sum Penge lejet mig et Par Værelser her i Koncessionen, her er jeg da bedre beskyttet.

Byen her er i vild Forvirring, store Dele af den er brændt — blandt andet det store Chung-how-ling Fængsel.

Folk flygter over Hals og Hoved.

General Chang-Prao's Tropper har taget Opstilling ved Stationen og Bund'en og venter Tropperne fra Honan; de Soldater, der laa ved Floden og ude bag ved Race-Cours er gaaet over til de Revolutionære. Wuchang er ganske i Oprørernes Hænder, de har lukket Portene, og ingen gaar uhindret ud og ind.

Vicekong Ching's Yamên er brændt, og Vicekongen er flygtet til et Krigsskib, der ligger her i Floden.

Alle Manschuerne er bleven dræbte og deres Huse brændte.

Jeg maa stadig beundre den Maade, hvorpaa Europæerne har søgt at ordne alt til at forsvare sig. Over alt ved Koncessionens Udgange har de barrikaderet og stillet smaa Kanoner og Vagt, alle de unge Mænd har iført sig deres Voluntær-Uniformer og patrouillerer sammen med Marine-soldaterne.“

Her i Peking er alt ved det samme. Store gratis Risuddelinger har fundet Sted. Al Passagertrafik med Hankau-Peking Banen er ophørt, nu bruges den kun til Tropper.

Der er udkommet et kejserligt Edikt, der udnævner Yuan Shi-kai til Vicekonge i Huhuang.

Jeg har bedt min Kone rejse til Shanghai, men hun vil ikke høre Tale derom.

Jeg søger stadig Opmuntring hos min lille May, hun er glad og ubekymret som en lille Fugl.

23. Oktober 1911.

Først Szechuang — saa Wuchang — senere Shenzi og Honan — nu Canton King se — hele Kina er et eneste Oprør, — kun her oppe Nord paa i Hovedstadens Nærhed er alt endnu roligt — dog mærker man som en Feber over alt; og i alle Byens Yamên er der Klager og stort Besvær med at faa Lønnen udbetalt; ti alle de Skatter og Afgifter, som hidtil er bleven betalt til Regeringen, er som ved et Trylleord udeblevne.

Naa! med Gudernes Hjælp kan det maaske endnu lykkes de kejserlige Tropper at standse og undertrykke alt Oprør.

Jeg var med May i Teatret i Gaar. Vi var ude at se et af de europæiske Stykker, som bliver spillet af vore egne Skuespillere, men i europæiske Dragter. Det morede os meget, dog kunde May ikke fatte, hvad det drejede sig om, hun fandt det uanstændigt, at Mand og Kvinde sad sammen. Ligeledes kunde jeg mærke, at hun savnede sin Te, sine tørrede Melonkærner og kandiserede Frugter, Kager og alle disse Smaating, som Kvinder elsker at beskæftige deres Mund med.

Jeg maa sige, at jeg savnede mine varme Haandklæder; det er dog rart af og til at tørre sig paa Hænderne og i Ansigtet; men i det Hele var det jo meget morsomt og noget aldeles nyt.

Jeg saa mange Bekendte, — gid de vil lade være at sige det til min Kone.

27. Oktober 1911.

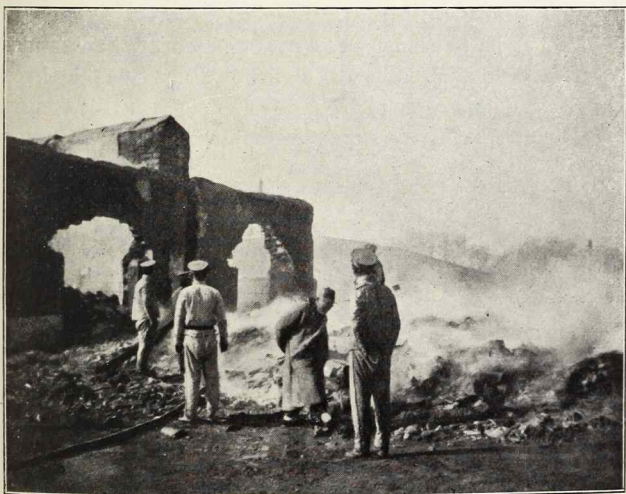
I Dag er der udsendt et kejserligt Edikt, der udnævner Yuan Shi-kai til Øverstkommanderende for Hær og Flaade.

Samtidig har Enkekejserinden givet 1,000,000 Tls. til militære Udgifter.

31. Oktober 1911.

I Gaar igen et kejserligt Edikt, hvori Regeringen anklager sig selv i høje Toner — det baader ikke godt; især Beklagelserne over, at Folkets Penge ikke er retteligt anvendte, synes mig lidt vel meget.

Det er i det Hele det mærkeligste Edikt, jeg endnu har læst, og det slutter med at afskedige en Del høje Manschu's og indsætte Kinesere i deres Sted, hvilket synes at se ud som en Tilnærmelse til de Revolutionære.

Yuan Shi-kai's Soldater ved Slukningsarbejdet.

3. November 1911.

I Dag er en Mærkedag i kinesisk Historie. Tszecheng-yuan har forelagt Tronen de 19 Konstitutionsparagrafer, og Tronen har indvilliget og underskrevet.

Yuan Shi-kai er udnævnt til Premierminister.

Han vægrede sig først, men efter et kejserligt Edikt, hvori det hedder:

„Yuan Shi-kai har været i Statens Tjeneste i mange Aar, han har alles Tillid, hans Forfædre har staaet Tronen nær igennem mange Generationer, han er en dygtig og paa-lidelig Mand, han maa huske, han var foregaende Herskere til Gavn og Støtte, han maa ikke svigte nu“ —

modtog han Stillingen.

Guderne hjælpe os alle, — efter dette begynder selv jeg at tvivle. Gid vi maa faa Fred, men efter dette er der ingen Vej tilbage til de gamle, rolige Tider.

Jeg har haft et langt Brev fra min Broder, han er meget nedtrykt og ganske syg af de forfærdelige Syn, der hver Dag møder hans Øjne; han har skaffet sig en Plads paa en af de overfyldte Dampere og tager nu til Shanghai til vor Søster. Han skriver:

„Hele Hankau er et eneste Flammehav, ustandselig høres Kanonernes Torden og Riflernes Knalden, Døendes Skrig og de Saaredes Stønnen, — disse Saarede, — der er saa mange, at ingen kan overkomme at yde dem alle Hjælp.

Ustandselig beskyder de kejserlige og revolutionære Tropper hverandre tværs over Floden, hvis Vand er mørkt af Drukne og Druknende — for det meste ganske uskyl-dige og fredelige Folk, der intet anende har sejlet deres Junker igennem.

Jeg stod nogen Tid nede paa Bund'en og saa paa, hvorledes de med Baadshager søgte at bjerger de Saarede, en

stor Baad kom drivende mod Land, i en laa to Kvinder døde, den ene havde et diende Barn ved Bryster — ogsaa dødt — to Mand og en ganske ung Pige laa i Bunden — fuldstændig masakrerede —; de blev alle bjergede i Land; men tænk — nederst nede — uskadet — glemt — spillevende — var en ganske lille Unge; den blev forsigtigt taget op og bragt til Nonnerne.“

Aviserne melder, at Shanghai er gaaet over til de Revolutionære uden synderlig Blodsudgydelse.

4. November 1911.

May har haft Brev fra sin Broder i Nanking, han fortæller om Mord og Brand.

Ak! er der et eneste Sted i Kina, hvor man kan sige, at der er Fred.

Her i Peking er der en Følelse af Usikkerhed og Uro; vi venter alle Yuan Shi-kai med Længsel, han er den eneste, der kan hjælpe nu.

Hele Byen er oversvømmet med Soldater og Missionærer; det er ikke noget rosende for de europæiske Religionsudsendinge, at det altid er dem, Gesandterne er bange for og først redder, — enten maa de være meget ilde lidt, eller ogsaa kan deres Gud ikke beskytte dem.

8. November 1911.

I Morges kom min Tjener løbende og sagde, at Kejserpaladset brændte.

Vi blev alle dybt rystede. Men heldigvis var det kun en gammel Bygning nær ved Chinmégate.

Min Kone er saa opskræmt af Begivenhedernes Gang, at hun har indvilliget i at tage til Shanghai.

16. November 1911.

Jeg har fulgt min Kone til Tientsin, hun er nu paa Vej til Shanghai med Damperen. Tientsin var saa overfyldt med Flygtninge og fremmede Soldater, at jeg maatte dele Værelse med otte andre. Vi sov paa Gulvet — meget ubehageligt.

Europæerne har Vagt paa Tientsin-Peking Banen.

26. November 1911.

May er flyttet hen til mig, mine Tjenestefolk tager nu deres Ordre fra hende, og hun bebor min Kones Stuer.

Min Mafu og min Forridder har jeg afskediget, deres Løn var mig for høj.

Her er daglig Fred og Ro over hele Compounden.

May er blid og mild som Foraarsvinden, naar den kommer fra Bjærgene.

Prinsregenten og den lille Kejser.

6. December 1911.

Prins Chun har fratraadt sin Stilling som Prinsregent. Hsu Shih og Shih Hsu er valgt til Formyndere for Kejseren.

Enkekejserinden og Kejseren selv vil give Audiens og lede Ceremonierne.

Styrelsen af Statssager er i Premierministerens og Cabinetts Hænder.

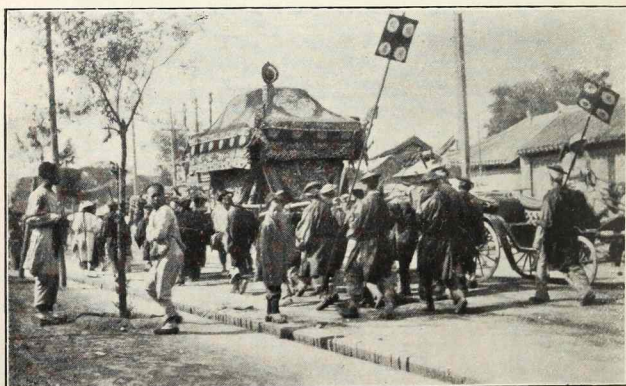
Et kejserligt Edikt — skrevet af Enkekejserinden — underskrevet af Cabinettet og forseglet af Prinsregenten blev

udstedt i Morges. I dette offentliggøres, at Prinsregenten skal modtage 50,000 Tls. aarlig af den kejserlige Kasse — hans Segl tilintetgøres, og han selv skal afstaa fra at tage nogen som helst Del i det politiske Liv.

Jeg tænkte det nok. Det er forfærdeligt, saa Tiderne bliver vanskelige; man ved snart hverken ud eller ind. Kunde man blot have en Idé om, hvad Tiderne vilde bringe, eller hvem, der vilde sejre.

I og for sig kan man jo være lige lykkelig, hvilken Regeringsform det end bliver; men skulde de Revolutionære sejre, saa er jeg ikke heldigt stillet, jeg har jo altid været imod det moderne.

Jeg vil i al Hemmelighed anskaffe mig en europæisk Dragt, det gaar de fleste af de Revolutionære med, — min Pisk er jo borte —, saaledes vil jeg i al Forsigtighed forberede mig paa alt.

Kinesisk Begravelse.

10. December 1911.

I Gaar skulde Ling's Kone begravet.

Jeg tog May med for ligesom officielt at lade mine Venner se — eller rettere mine Venners Koner, for hun var jo ikke med os Mænd — at jeg havde taget hende i Huset.

Det var en uhyre fin Begravelse og rigtig efter god gammel Skik.

Liget — i en dejlig, rød-lakeret Kiste — havde staaet en Maaned i det smukke af Straamaatter og Glas opførte Telt ude i Gaarden.

Da vi havde spist, kom Begravelsesoptøget. Coolierne løftede Kisten ud under den store Baldakin; den var lejet ude hos Ching-ham, der bor tæt ved Chi-Chi-men, og var dejligt broderet med Silke og Guld paa rød Bund.

40 Coolier med grøntbroderede Klæder og sort Hat med rød Fjer bar det hele paa de sædvanlige røde, lakerede Stænger.

Saa drog vi af Sted, først ti Coolier med Blomster og Figurer til Brænding — derefter ti med Gong-gong'er, Tudehorn og de polerede Træstykker — sidst to Præster, der messede og kastede hvide Papirsbønner til Buddha.

Ling — hans Børn, Brødre og Kones Brødre — alle i hvidt — gik lige foran Kisten. Bag efter kom Følget og allerbagest Kvinderne i hvidt med hvide Pandestykker — kørende i Carts overtrukket med hvidt.

Som jeg sagde til May, — saaledes ønsker jeg min Begravelse.

Jeg er virkelig undertiden bange — saa mange sære Rygter gaar.

Europæerne har indrettet det, de kalder „røde Kors“ mange Steder her i Byen.

Tropperne rykker næsten ustandselig ud og ind, Himlens Tempel og Jagtparken er en eneste stor Lejr.

Legationernes go down's er helt fulde af Kostbarheder.

Der siges, at Kejseren ikke er i Paladset mere — —
 Der siges ogsaa, at hver Nat kører lange Rækker af
 Vogne ud af Paladset.

Der siges, at hele Byen er oversvømmet med Revolutionære, og at en skønne Nat vil alle Manschuer blive dræbte.

Jeg har beordret May til at tage sin Manschudragt af —
 og til at sætte sit Haar efter kinesisk Mode.

21. December 1911.

Min Kone har hørt om May, — hun er frygtelig for-
 tørnet og har tilskrevet mig et rasende Brev. Det gør ikke
 saa meget Indtryk paa mig, naar hun er saa langt borte.

Det er forfærdeligt med disse store Bander af Røvere,
 der drager fra Sted til Sted, plyndrer, myrder og brænder.

Nu er der ellers som en Stilstand over hele Riget; Kulde
 — Hunger — Udmattelse og Mangel paa Penge har lammet
 begge Partier — alle Øjne er rettede mod Peking og mod
 Yuan Shi-kai.

23. December 1911.

Yuan Shi-kai er en mærkelig Mand. De paastaar, han
 har seks Koner — en fra Korea — en fra et Sted i Europa
 — Frankrig —, men han holder dem strængt bevogtede —
 ingen ser dem.

Han arbejder fra seks Morgen til langt ud paa Natten,
 og ofte er han til Audiens i Paladset ved 4-Tiden om Mor-
 genen hos Enkekejserinden.

Det er — siger Wong, som arbejder med ham, — som havde han tusinde Øren —, han kan tale med En, og saa pludselig besvare et Spørgsmaal, en anden har gjort sin Sidemand langt nede i Salen.

Han kan sidde længe og lytte til de Gamles Raad; men ofte farer han op, slaar i Bordet og siger: „Det bliver, som jeg vil,“ og det er jo ogsaa det, vi alle ved.

Jeg har gjort Visit hos ham.

Første Gang kom jeg ikke ind — anden Gang gav jeg Dørvogteren 10 Tls., og jeg blev indladt.

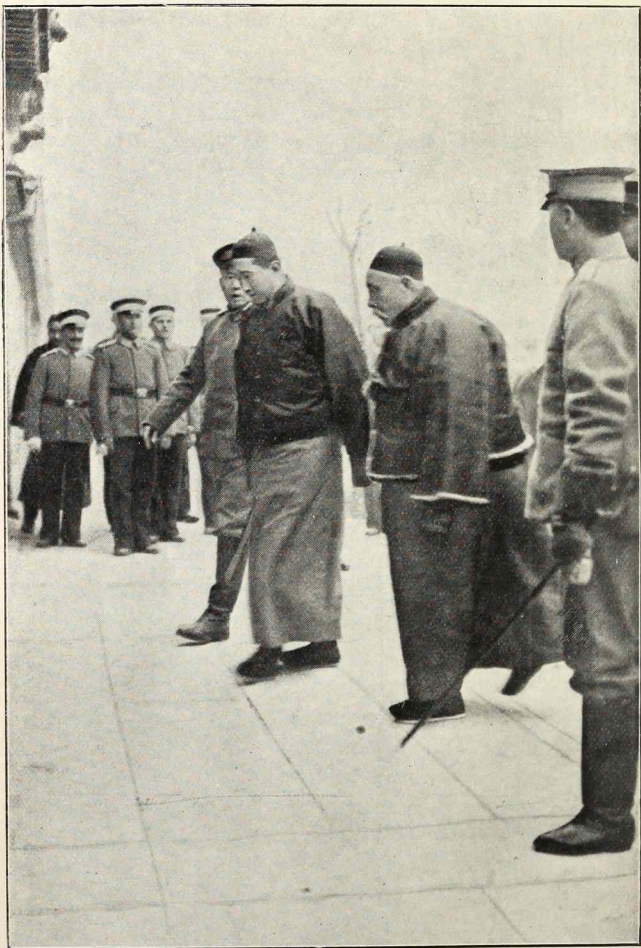
Yuan Shi-kai er en lille, tyk Mand med Øjne, der aldrig er stille — Fingrene paa hans venstre Haand spiller hele Tiden nervøst — han var iført brun Uniform og lange Støvler.

Da jeg kom ind, saa han lidt paa mig, sagde saa, at han huskede min Fader, hvilket ikke passer, men jeg sagde intet. Han gik hurtigt en tre, fire Gange op og ned ad Gulvet, kaldte saa paa Teen, og Audiensen var forbi.

Ude i Forstuen stod en Del Journalister og andre og ventede; de næsten kæmpede for at komme ind.

Soldater paa Vagt.

Yuan Shi-kai paa Vej til den tyske Legation.

3. Januar 1912.

Jeg var til stor Middag hos Mr. og Mrs. S. Nu er det jo Europæernes Nytaar, og de har megen Selskabelighed.

Hvad der altid støder mig, og hvad jeg ikke tror, jeg kan vænne mig til, er de europæiske Kvinders Maade at klæde sig paa. Der var især en fransk Kvinde — gift med en højstaaende Mand —, hun var nøgen langt ned paa Ryggen og fortil, hun havde ingen Ærmer — intet — absolut intet andet end et tyndt Perlebaand over Skulderen. Hun var meget høflig og lo meget; men jeg var saa bange, at det Baand skulde briste, medens jeg saa paa det, og jeg var ganske ulykkelig og saa alle mulige Steder hen.

Da vi fik Skyllenskaalen ind, svømmede der smaa Guld-fisk i Vandet, hvilket virkelig var en smuk Idé.

Jeg listede en Masse af de søde — i Sølvpapir ind-pakkede — Sager i Lommen til May.

11. Januar 1912.

I Gaar traf jeg Sia. Han er paa Grund af de sløje Tider og den halve Løn bleven Journalist for et af de engelske Blade. Han kom lige fra Nanking, hvor han havde været i Anledning af, at de Revolutionære har valgt sig en Præsident — denne Sun-yat-sen — ham, der har siddet ovre i Amerika og samlet Penge og udklækket Planen til alt dette, som vi nu lider for, — han var da ogsaa saa forsigtig først at komme hertil, da der var god Fremgang i Tingene.

Jeg inviterede Sia ind til europæisk Te i Wagon Lits, og han fortalte da ogsaa meget morsomt om den nylavede Præsident. Da Sun-yat-sen ankom til Nanking, var Byen festligt smykket og Folk og Soldater i deres stiveste Puds.

Præsidentseden blev — paa Grund af mange Forhin-

dringer og Forsinkelser — først aflagt Klokken halv elleve om Aftenen. I samme Nu han overtog Seglet, drønedes Kanonerne fra Lion Hill Fortet og forkyndte, — som Sia saa smukt sagde — en ny Æra i Chinas Historie.

Sia var stærkt optaget af Sun-yat-sen's Residens. Alt er selvfølgelig europæisk — baade Hus og Møbler.

Guderne bevare mig — at Sia gider — jeg havde ikke rørt mig to Skridt for at se den Komædie.

Jeg sagde intet — ingen ved, hvad der kan ske, maaske kommer vi alle til at bøje os; men jeg tror paa Yuan-Shi-kai, han er en af de Gamle.

17. Januar 1912.

I Gaar blev hele Peking opskræmmet af den frygtelige Nyhed, at Yuan Shi-kai var bleven dræbt af en Bombe.

Naa! heldigvis var det da kun nogle Politibetjente og Heste.

Tænk, at den Slags Ting kan ske her i Peking, jeg er forfærdet.

Yuan Shi-kai — vort eneste Haab — den eneste, der endnu kan ordne alt og maaske bevare Tronen.

Jeg traf Wong, der var meget ophidset og fortalte mig, at det var gaaet saaledes til:

Det var om Morgenen tidlig. Yuan-Shi-kai skulde fra Wei-wu-pu og til Audiens i Paladset, alle Gader og Stræder var bevogtede af hans egne Soldater og Politi. — Lige idet hans Vogn skal drage fra Morrisons road ned ad den Gade, der fører til Paladset, kastede tre Mænd — alle iført europæiske Klæder — en Bombe. Heldigvis kastede de meget slet, for den faldt lige bag Yuan's Vogn og eksploderede med et forfærdeligt Knald. To af den beredne

Eskorte med deres Heste blev dræbte og tolv saarede. — I samme Nu Mafuen paa Yuan Shi-kai's Vogn hørte Braget, piskede han paa Hestene, og Vognen susede frem. Næsten samtidig sluttede det beredne Følge sig om Vognen i en tæt Masse, medens Soldater og Politi stormede ind i Tehuset, der laa lige ved, og hvor de tre Uslinge havde søgt Ly. De blev straks grebne, og man fandt hos dem en Bombe til. Den ene af Forbryderne er fra Chihli — de to andre fra Kunchow.

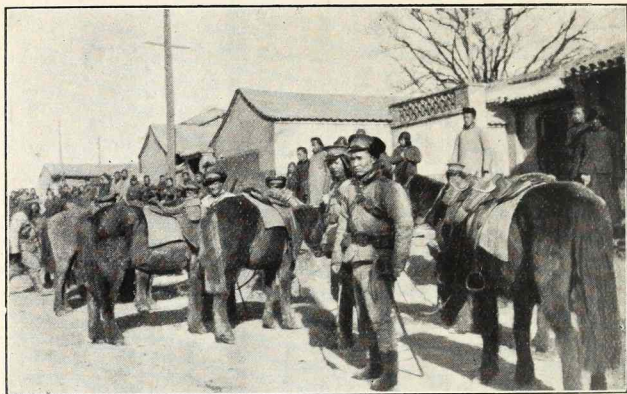
Wong sagde, at Yuan Shi-kai kun én Gang havde nævnt det passerede; da sagde han: „Jeg beklager dybt Tabet af uskyldige Menneskeliv; for mig selv er jeg ikke bange. Skæbnen har bestemt, at jeg skal fuldføre det Arbejde, jeg har begyndt.“ — Han spiste med god Appetit og var fuldstændig rolig.

19. Januar 1912.

Yuan Shi-kai har modtaget Telegrammer fra mange Europæere og fra alle Legationer, som lykønskede ham til hans Frelse.

Europæerne er kloge, de ved, at Premierministeren er den eneste Mand, der kan klare Stillingen nu og redde Peking fra den samme Skæbne, der er overgaaet de fleste andre Byer i China.

En Officer og to Soldater er døde af deres Saar. Tredive Mennesker er bleven arresterede — heraf to Kvinder — som meddelagtige i Sammensværgelsen mod Yuan Shi-kai's Liv; de kommer alle fra Shanghai.

Kinesiske Soldater.

28. Januar 1912.

Peking er som en Bistade, hvor Bierne skal til at sværme.

Alle de kejserlige Generaler udenfor Peking med Undtagelse af Tientsin's Kommandant — Cheng-Huai-chih — har telegraferet til Kabinettet og bedt det besværge Kejserhuset om at abdicere.

De Revolutionære truer med at genoptage Stridighederne og gaa mod Peking.

Tre Tusinde af Yuan Shi-kai's Tropper er ankomne hertil.

I Gaar Aftes blev en Bombe kastet mod Liang-Pi, han er Manschu og Ekskommandant af den kejserlige Garde. Det er ham, det siges om, at han havde planlagt at myrde alle Kinesere i Peking, ogsaa, at han var i Ledtog med dem, der dræbte General Wu-lu-Ching. Nu er han selv stærkt saaret og Døden nær.

Hvorledes skal alt dette ende?

Jeg kan ikke begribe May. Hun er saa ubekymret, gaar rundt i Huset og synger. Jeg har forbudt hende at forlade Compounden, man ved aldrig, hvad der kan ske.

7. Februar 1912.

Stadig denne Venten paa, at Kejserhuset skal bestemme sig.

Yuan Shi-kai er det Menneske, jeg nødigst af alle vilde være.

Prinsen og de høje Manschuere bagtaler ham til Enkekejserinden. Over alt lurar Farer for hans Liv, hans Venner beder og bønfalder ham om at rejse; jeg ved, at et Ekstratog staar parat til ham, saa at han hurtigt kan komme bort.

Han selv har sat dobbelte Vagter omkring det ny Wai-wu-pu, hvor han bor; hans Tropper oversvømmer hele Byen.

12. Februar 1912.

Endelig!

Jeg tror, hele Landet drager som et Lettelsens Suk. Kejserhuset har abdiceret.

Tre kejserlige Edikter blev udstedt i Morges.

Det første: „Kejserhuset accepterer Republiken.“

Det andet: „Kejserhuset gaar ind paa Betingelserne — stillede af Yuan Shi-kai og Republikanerne.“

Det tredje: „Kejserhuset underretter Vicekonger og Guvernører om, at det har trukket sig tilbage — givende efter for Folkets Ønske og beder dem sørge for Orden i Riget.“

Jeg er ingen moderne Mand, jeg har ikke været i fremmede Lande, — min Mening gælder derfor for intet; men jeg synes — skønt jeg selvfølgelig intet siger — at det Hele er meget mærkeligt.

Kejseren har abdiceret, og China er Republik —, meget vel! men Kejseren er dog Kejser — han skal bo i Paladset, han skal beholde sin Garde, alt hans Gods og Ejendom skal beskyttes af Republiken — Prinser og Hertuger skal beholde deres Rang og Rettigheder, de skal fritages for militær Tjeneste, og mister de deres Penge, skal Republiken forsyne dem igen. Kejseren skal blive ved at bebo Paladset; Ching-Têh-Tsing's Gravsted, som endnu ikke er færdigt, skal fuldføres paa Republikens Bekostning. Hvad skal dog alt dette betyde? Det, der glæder mig mest, er, at de Eunuker, der nu er i Paladset, skal blive der til deres Død; men ingen ny skal have Lov at komme der.

Overalt i Peking vajer det republikanske Flag — rødt, gult, blaat, hvidt og sort. — Mon vi nu faar Fred? For mig bliver det nok ikke, ti nu kommer min Kone hjem fra Shanghai.

17. Februar 1912.

Stor Glæde! — stor Herlighed! — alle henrykte! — Yuan Shi-kai er Præsident!

Jeg mødte Wong i Dag.

Jeg vilde som sædvanlig have mig en lille Passiar med ham — men nej! — han glinsede over hele Hovedet, som havde han lige tørret sig med et varmt Haandklæde. Præsidenten havde lige modtaget Hundreder af Telegrammer fra alle Verdens Hjørner — lykønskende ham til hans ny Værdighed. Og Wong havde travlt; ja! nu er han paa den grønne Gren, mens vi andre — puh! det er til at blive syg af Ærgrelse over, og saa maa man endda gaa rundt med smilende Ansigt.

Yuan Shi-kai med Følge.

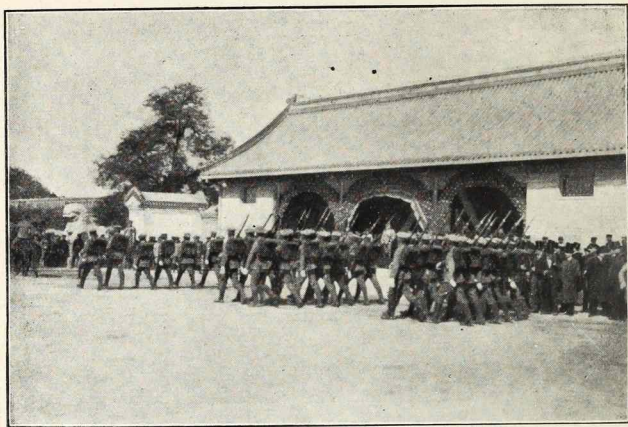
23. Februar 1912.

Overalt hersker der Fred og Ro.

Det er helt tomt at skrive i min Dagbog uden at have en eller anden rystende Begivenhed at melde.

26. Februar 1912.

Et langt Brev fra min Kone i Shanghai, hvori hun melder sin snarlige Ankomst. Hvorledes skal jeg dog kunne holde det ud; der bliver et forfærdeligt Spektakel, inden min Kone lærer at forstaa, at uden May vil jeg ikke leve.

Tropperne defilerer forbi Yuan Shi-kai.

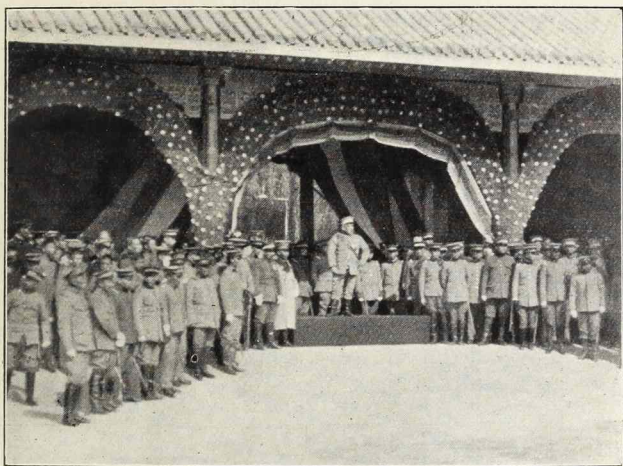
28. Februar 1912.

Jeg var ude at gøre Indkøb med May i det store Silke-magasin udenfor Chimmên. Nu har de lukket de store Porte op, som ellers kun blev aabnede, naar Kejseren skulde ud og ofre i Himlens og Agerbrugets Tempel. Det var et dejligt mildt Vejr, og Gaderne vrimlede af glade og fornøjede Mennesker.

6. Marts 1912.

Guderne ved, hvorledes jeg skal kunne klargøre for mig selv, hvad der er sket.

For nogle Dage siden — og Livet syntes mig saa godt, det var skønt at leve; jeg var parat til at tage imod hvilke Ubehageligheder, der maatte komme; jeg havde jo min lille May.

Yuan Shi-kai hyldes som Præsident.

Som et yndigt og uventet Eventyr dukkede hun op i mit glædeløse Liv.

May! — May! — og ikke en Gang dit Lig har jeg, aldrig skal jeg kunne jorde dig i Glans og Ære —, aldrig kan jeg komme og græde ved din Grav; der er intet — intet tilbage af dig. — Hvad maa du ikke have lidt, da Flammerne slog op om dig, og du ynkeligt omkom; de Uslinge! — de havde vel ikke rørt dig, inden de overlod dig til den grusomme Død, — det faar jeg aldrig at vide, — men hvad gør det ogsaa — lille May — lille May! — Den 29. om Eftermiddagen gik May til sin Moder for at blive der til om Aftenen.

Da Klokken var $8\frac{1}{2}$ hørte jeg en vedvarende Lyd, — som af Fyrværkeri, der blev brændt af; jeg tænkte ikke over det, før min Tjener kom styrtende ind i Stuen, kastede sig paa Gulvet og begyndte at jamre; jeg fo'r op og ruskede

i ham, og endelig fik jeg saa ud af ham, at nu var de komne for at dræbe alle Kinesere. Jeg gav ham et ordentligt Spark og løb ud i Gaarden. I samme Øjeblik hvislede det over mit Hoved, og en Riffelkugle faldt klaskende ned paa Taget; — da vidste jeg, at det var Alvor; men hvad og hvor eller hvorledes, — det anede jeg dog ikke og kunde heller ikke gætte mig til det. — Jeg stod nogle Øjeblikke aldeles for-

En Forbryders Straf.

vildet, saa hørte jeg uafbrudt Skydning tæt ved — saa dumpe Slag som af Bøssekolber mod Træ — saa et forfærdeligt Brag — saa jamrende Skrig, — lidt efter spredte et lysende Skær sig over den mørknende Himmel — det brændte.

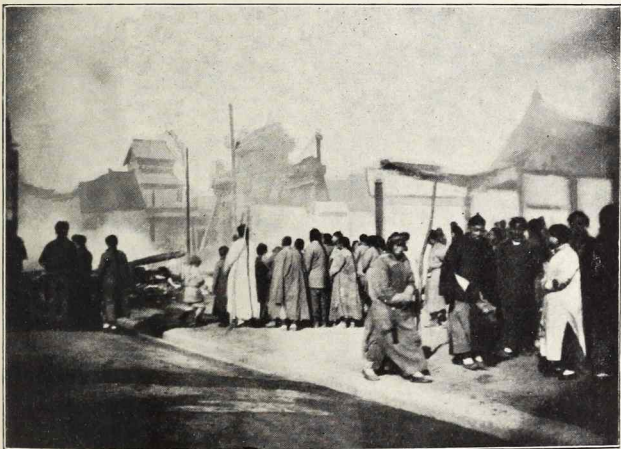
En eneste Tanke fyldte hele min Hjerne — May — I Guder! — hvor var Mey? —

Jeg styrtede ud paa Gaden.

Basaren ligeoverfor mit Hus brændte, — en stor Skare Mennesker stod samlede og i det flammende Lys saa jeg

paa de graa Uniformer, at det var 3. Division af Yuan Shi-kai's Soldater.

Nu vidste jeg, at de var ude for at plyndre — og at intet — Kinesere — Manschuere — Kvinder eller Børn, der kom dem i Vejen, nu — da Galskaben var sluppen løs i dem — nu, da de tørstede efter Guld — stod til at redde. Og jeg løb, som jeg aldrig før har løbet i mit Liv — ned ad Gaden.

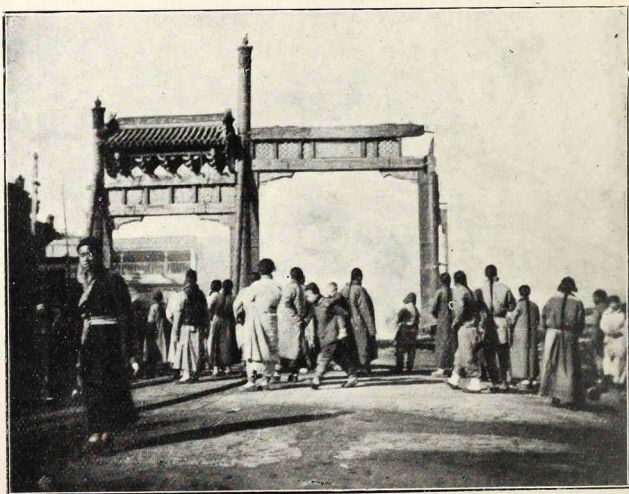
Brændende Bydel.

Jeg maatte naa May —, men for at komme til hendes Moders Hus, maatte jeg over Hatamên langs med Glaciet og forbi Chimmên, og det var en lang Vej. — Det var bælgmørkt, alt det elektriske Lys var slukket; men rundt om i Horisonten lyste Skæret af Baal ved Baal, — mon hele Peking brændte?

Der rullede ud af Byen som et eneste jamrende Hyl, — Haarene rejste sig paa mit Hoved af Skræk, — hvad led ikke de Uskyldige og Værgeløse — Mord og Vold. — Den ene Geværsalve efter den anden drønedes gennem Luf-

ten — Ildens Knitren og dumpe Brag, naar Husene styrtede sammen.

Jeg skulde lige til at drage ud fra Hatamên, da en Flok Soldater paa vel en tyve Stykker kom svingende ned mod mig; de ravede, som om de lige vaagnede af en Opiumsrus, forfærdet trykkede jeg mig ind til Muren, — tre Huse længere nede standsede de, de dundrede med Bøssekol-

Brændende Bydel.

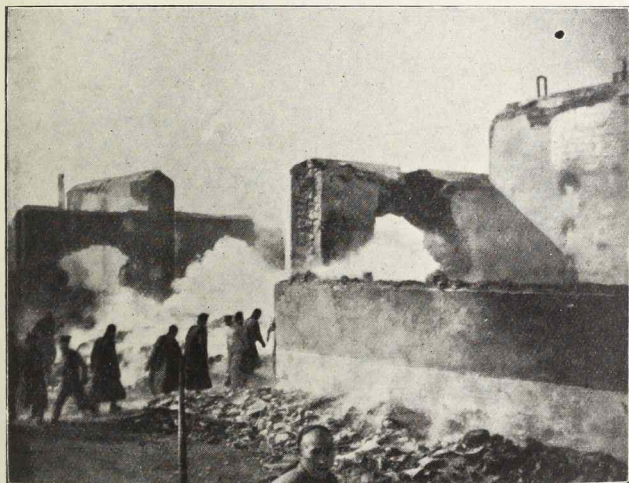
berne paa Døren, — ingen lukkede op; saa affyrede de deres Rifler mod den; Træet splintredes, og de trængte ind — et forfærdeligt Skrig — en raa Latter — jeg hørte intet mere, jeg mere fløj end løb ned ad den brede Vej, der gaar langs med Glaciet.

Til venstre for mig laa Legationskvartererne, jeg kunde se Skildvagterne paa Murene løbe frem og tilbage.

Da jeg naaede Morison-road, kom en Afdeling engelske Tropper; de førte mellem sig Kvinder og Børn; en Vogn

med Kasser sluttede Toget; midt i al min grænseløse Jammer og Skræk kunde jeg ikke undgaa at lægge Mærke til den Orden, den Ro og den Hurtighed, hvormed disse saakaldte Barbarer sørgede for deres Landsmænds Frelse — og beundre dem.

Jeg sagtnede mine Skridt; i denne Del af Byen var endnu alt stille.

Morgenen efter Branden.

Kejserpaladsets røde Mure laa foran mig; de gule Tage lyste, — som mørke Silhuetter mod den ildformede Himmel saa jeg Skikkelser bevæge sig, — vel sagtens Eunukerne, der — intet anende — søgte fra deres høje Stader at se, hvad der foregik i Byen.

Jeg hørte Stemmer og Skridt, og atter flygtede jeg — løb, snublede og faldt, rejste mig og løb igen — og alt medens jeg nærmede mig Mays Hus, blev Larmen og Skrigene igen stærkere.

Hvad jeg led i den Time — eller de Minutter, det varede, inden jeg naaede frem til Mays Hus, det ved ingen, og jeg gentog ustandseligt i Takt med mit Hjertes Slag: „Maa jeg dog komme tidsnok. — Maa jeg dog komme tidsnok“ — men — det gjorde jeg ikke.

Idet jeg nærmede mig, saa jeg nogle Soldater i Færd med at dele ud af en stor Bunke, de havde slæbt ud af Huset, — vel Guld, Sølv og Pelsværk, medens andre var ved — under Latter og Eder — at stænge Porten — den eneste Udgang, der var fra Huset. — Aa! Buddha! — nogle gav sig til at stikke Ild paa — med et Skrig styrtede jeg mig ind paa dem, saa følte jeg, som blev mit Hoved delt i to Dele — og saa — ikke mere.

Da jeg igen slog Øjnene op, maa det have været ganske tidligt om Morgen. Min første Fornemmelse var Kulde, min anden Smerter i Hovedet. Jeg saa lige for mig Muren og et Stykke blaa Himmel. Jeg rejste mig op, — mit Tøj var fuldt af Søle, mine Hænder fulde af Blod — jeg stod længe uden at kunne fatte, — saa mærkede jeg Lugten af Røg blandet med denne underlige, brankede og svedne Stank, som jeg aldrig — aldrig kan glemme. — Jeg vendte mig og saa en stor Grushob, hvoraft en blaallig Taagestribe ustandselig vældede — det var Ruinerne af Mays Hus — og saa sank jeg igen bevidstløs om.

Nogle menneskekærlige Sjæle maa have samlet mig op og baaret mig hen til det franske Hospital.

Gid jeg var død; men jeg faar vel bøje mig for Skæbnen og leve mit elendige Liv, saa længe Guderne ønsker det.

Jeg er nu næsten rask — af Aviser og Fortællinger har jeg faaet at vide, hvad der er sket.

I Kasernerne i Nærheden af Wai-wu-pu brød Yuan Shi-kai's Soldater ud og begyndte at plyndre. Der siges, fordi det var blevet dem fortalt, at de skulde have deres Pisk taget af, deres Løn udbetalt og saa drage hjem; andre mener, at Yuan Shi-kai ikke havde Penge nok at betale dem

med, og at de derfor selv sørgede for at skaffe sig dem; nok er det, at de begyndte at plyndre, brænde og myrde, og alt som Forvirringen i Byen tog til, sluttete flere og flere sig til dem.

Den næste Morgen skal Peking have frembudt et forfærdeligt Skue af Lig og Ruiner.

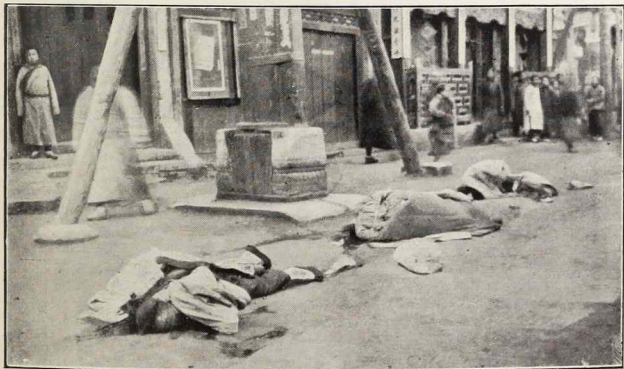
10,000 Mand var draget bort med deres Bytte, uden at nogen prøvede paa at standse dem.

Efter at de styrende Magter havde summet sig lidt, begyndte Retfærdighedens Haandlangere at øve deres Gerning. Mange af de Soldater, der havde været med til at plyndre om Natten, drog paa Generalers Bud den næste Morgen ud for at hævne og straffe.

Der er ikke en Lygtepæl, hvor der ikke er et afhugget Hoved hængt op ved Pisken — ikke et Hus, hvor der ikke er en forfærdelig Historie at fortælle.

Det mærkelige er, at ikke én Europæer er bleven dræbt og ikke én Europæers Hus rørt.

Nu er her — for saa vidt — Fred — Fred — jeg kunde haanle, hvis jeg ikke græd af Fortvivlelse.

Ligene paa Gaderne.

